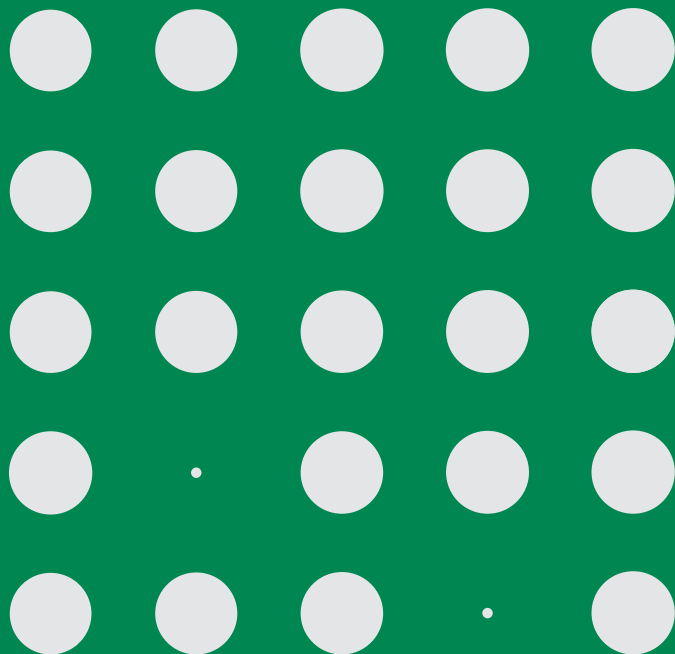


CIVILNA MISIJA SVEUČILIŠTA
ELEMENT U TRAGOVIMA?



Bojana Ćulum i Jasminka Ledić

Izdavač:
Filozofski fakultet u Rijeci
Omladinska 14
HR - Rijeka 51000

Za izdavača:
dr. sc. Predrag Šustar, izv. prof.

Autorice:
Bojana Ćulum
Jasminka Ledić

Recenzenti:
prof. dr. sc. Gojko Bežovan
dr. sc. Tihomir Žiljak

Lektura:
Snježana Beronja

Grafičko oblikovanje:
Igor Crnković

Tisak:
Gravema d.o.o., Opatija

Rijeka, listopad 2010.
1. izdanje

Naklada 200 primjeraka

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Sveučilišne knjižnice Rijeka pod brojem
120714085
ISBN 978-953-6104-74-1

Publikacija se temelji na istraživačkom radu provedenom na Filozofskom fakultetu u Rijeci u okviru projekta *The Academic Profession and Societal Expectations: Challenges for University Civic Mission* kojega financira Nacionalna zaklada za znanost, visoko školstvo i tehnologijski razvoj Republike Hrvatske. Ovaj je projekt dio međunarodnog projekta *The Academic Profession in Europe: Responses to Societal Challenges* koji se provodi kroz EUROCORES/EuroHESC program Europske znanstvene zaklade (European Science Foundation). Rad na spomenutom projektu tematski se vezuje i uz projekt *Sveučilište i vanjsko okruženje u kontekstu europskih integracijskih procesa*, kojega podupire Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa Republike Hrvatske, a provodi ga prošireni istraživački tim.

Mišljenja, nalazi i zaključci ili preporuke navedene u ovom materijalu označavaju mišljenje autorica i ne reflektiraju nužno stajališta Nacionalne zaklade za znanost, visoko školstvo i tehnologijski razvoj Republike Hrvatske.

CIVILNA MISIJA SVEUČILIŠTA: ELEMENT U TRAGOVIMA?

Bojana Čulum

Jasminka Ledić

Filozofski fakultet u Rijeci
Rijeka, 2010.

Ovu knjigu, našu prvu zajedničku, ne posvećujemo našim obiteljima, već našim kolegicama i kolegama koji vjeruju da znanje nije roba već javno dobro, koji se opiru ideji da tržište bude pokretač akademskog djelovanja, i koji su svjesni da društvena odgovornost sveučilišta nije samo slovo na papiru vješto napisanih strategija.

Bojana i Jasminka

Sadržaj

1. Uvod	9
2. Misija i uloga sveučilišta u društvu: povijesni pregled	12
2.1. Srednjovjekovno sveučilište: misija poučavanja	14
2.2. Rana moderna sveučilišta: misija službe državi	15
2.3. Prva američka sveučilišta: misija demokratizacije	16
2.4. Humboldtovo sveučilište: istraživačka misija	17
2.5. Moderno američko sveučilište: misija službe zajednici	19
2.6. Postmoderno sveučilište: misija internacionalizacije	20
2.7. Suvremeno sveučilište, ekonomski instrumentalizam i korporativna misija	21
2.8. Suvremeni društveni kontekst - izazovi za misiju sveučilišta	22
3. Civilno zalaganje	24
3.1. Izazovi terminološke (ne)određenosti	25
3.2. Kompetencije za civilno zalaganje	27
3.3. Pad civilnog zalaganja?	30
4. Civilna misija sveučilišta	32
4.1. Razlozi osnaživanja civilne misije sveučilišta	33
4.2. Inicijative zagovaranja civilne misije sveučilišta u međunarodnom okruženju	39
4.3. Strateške smjernice za redefiniranje i jaču integraciju civilne misije sveučilišta	42
4.3.1. Razina obrazovnih politika	42
4.3.2. Institucionalna razina: visokoškolska nastava	47
4.3.3. Institucionalna razina: istraživanje	51
4.3.4. Institucionalna razina: zalaganje u zajednici	54
4.3.5. Institucionalna razina: vrednovanje zalaganja u zajednici	56
5. Prema preispitivanju misije sveučilišta	60
6. (Civilna) misija hrvatskih sveučilišta: rezultati istraživanja	62
6.1. Ciljevi istraživanja	62
6.2. Analizirani dokumenti	64
6.3. Civilna misija sveučilišta u primarnoj zakonskoj regulativi visokog obrazovanja u Hrvatskoj	69
6.3.1. Zakon o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju	69
6.3.2. Statuti sveučilišta	70
6.3.3. Statuti sastavnica sveučilišta	77
6.3.4. Napredovanje sveučilišnih nastavnika	83
6.4. Civilna misija sveučilišta u strateškim dokumentima	86
6.4.1. Strateški dokumenti Vlade Republike Hrvatske	86
6.4.2. Razvojne strategije sveučilišta u Hrvatskoj	88
6.4.3. OECD izvještaj o visokom obrazovanju u Hrvatskoj	95
7. (Civilna) misija sveučilišta u Hrvatskoj: nedostatak autentičnog pristupa?	97
8. Projekcija razvoja civilne misije na sveučilištima u Hrvatskoj	100
8.1. Civilna misija na sveučilištima u Hrvatskoj: mogući smjerovi razvoja	102
8.1.1. Očekivani smjer razvoja civilne misije sveučilišta u Hrvatskoj	104
8.1.2. Poželjan smjer razvoja civilne misije sveučilišta u Hrvatskoj	105
9. Zaključna razmatranja: mogu li hrvatska sveučilišta doprinijeti obrazovanju društveno odgovornih i aktivnih građana?	110
10. Literatura	114

Riječ autorica

Vjerujemo da većina naših kolegica i kolega doživljava značajne promjene u kojima djeluju sveučilišta te izazove ispunjavanja višestrukih uloga koji se postavljaju pred akademsko osoblje. Prilagođavajući se zahtjevima, opirući se promjenama, ili se pripremajući za njih, nerijetko u svakodnevnom akademskom životu zaboravljamo razmisliti o temeljnim načelima naše akademske djelatnosti: o svrsi sveučilišta, o ciljevima visokoškolskog obrazovanja, o načinima upravljanja i financiranja, a osobito o ulozi suvremenog sveučilišta u ekonomskom razvoju zemlje, te političkom i društvenom životu zajednice u kojoj sveučilišta djeluju. Kakva je naša uloga u razvoju zajednice i društva? Kakvu odgovornost imamo u obrazovanju društveno odgovornih i aktivnih građana koji bi trebali biti nositelji pozitivnih društvenih promjena?

Kod nas su pitanja misije sveučilišta i ciljeva visokoškolskog obrazovanja slabo istraženi fenomeni pa ovo istraživanje predstavlja pionirski rad, sa svim osebujnostima, prednostima i nedostacima koje pionirski poduhvati uključuju. Istraživanjem smo započele analizirati fenomen civilne misije sveučilišta, ispitivati pretpostavke implementacije aspekata civilne misije na hrvatska sveučilišta, i ustanovljavati kako otvoriti prostor za integraciju civilne misije u temeljne akademske djelatnosti naših sveučilišta.

U svom svakodnevnom nastavnom i istraživačkom radu zagovaramo integraciju civilne misije u akademske djelatnosti i stremimo jasnijem određenju institucionalnih promjena na našim sveučilištima. Stoga je ova publikacija samo početak osvajanja *terrae incognitae*: svjesne smo važnosti socijalnog konteksta i prakse u nastojanjima opsežne i dubinske analize misije sveučilišta, potrebe za snažnijom kontekstualizacijom u Bolonjski proces, ustanovljavanjem veza s nizom aktera u visokoškolskom obrazovanju, a smatramo i da posebnu pažnju u budućim istraživanjima treba posvetiti analizi mlađe generacije sveučilišnih nastavnika i suradnika i njihovim potencijalima da budu nositelji ideje civilne misije sveučilišta. U ovom se radu ipak ograničavamo na sadržajan aspekt dokumenata koji smo analizirale i najavljujemo stoga nova multidisciplinarna istraživanja.

Ovom se prilikom zahvaljujemo našim suradnicima na projektima, a osobitu zahvalu upućujemo recenzentima, prof. dr. sc. Gojku Bežovanu i dr. sc. Tihomiru Žiljaku koji su nas uvjerljivo podsjetili koliko je visoko školstvo u Hrvatskoj zanemareno u diskurzivnoj praksi, i koliko je opsežno i neistraženo područje tek pred nama.

mr. sc. Bojana Ćulum
prof. dr. sc. Jasminka Ledić

1. Uvod

Povijest razvoja sveučilišta pokazuje kako su se temeljne akademske djelatnosti (poučavanje, istraživanje i djelovanje u zajednici) prilagođavale promjenjivim potrebama i zahtjevima društva. Dinamika promjena u okruženju, s kojima se sveučilišta danas suočavaju, dosad nikad ovako intenzivna, zahtijeva transformaciju (njihove) unutarnje strukture sveučilišta, preispitivanje prioriteta i odnosa snaga u temeljnim djelatnostima, a posebice (re)definiranje odnosa s dionicima. Kao najznačajniji obrazovni centri te središta stvaranja i diseminacije novog znanja, sveučilišta imaju odličan položaj za povezivanje lokalnih potreba i problema s globalnim resursima (putem povezivanja u različita udruženja i istraživačke mreže) što im otvara prostor za snažan utjecaj na značajne procese i promjene diljem svijeta. Međutim, analizirajući interakciju sveučilišta i društva, sveučilištima se zamjera zanemarivanje upravo opisane dimenzije djelovanja. Kritičari tvrde da su sveučilišta postala odviše pasivna, inertna te da su sve rjeđe uključena u rješavanje za društvo značajnih problema. Kroz posljednje desetljeće u akademskoj se zajednici stoga i razvija niz inicijativa kojima se zagovara i pokušava osnažiti jača integracija civilne misije sveučilišta u temeljne sveučilišne djelatnosti, i to obrazovanjem društveno odgovornih i aktivnih građana, provedbom istraživanja temeljenih na potrebama zajednice, promicanjem civilnog zalaganja sveučilišnih nastavnika i studenata te usmjeravanjem i olakšavanjem aktivnog sudjelovanja građana u zajednici.

Svrha je ovoga rada prikazati pojam i koncept civilne misije sveučilišta u kontekstu trenutačnih rasprava u društvenim znanostima te posebno se usredotočiti na pretpostavke civilnog zalaganja sveučilišta za probleme zajednice i društva. U žarištu se nalazi analiza trenutačnih pristupa misiji sveučilišta te analiza odnosa sveučilišta i zajednice kroz temeljne sveučilišne djelatnosti (nastavu, istraživanje i djelovanje u zajednici), promatranih u funkciji preduvjeta ostvarivanja civilne misije sveučilišta u Hrvatskoj, što potom vodi utvrđivanju izazova koji stoje pred hrvatskim sveučilištima¹.

U prvom se dijelu daje prikaz razvoja misije i uloge sveučilišta u društvu te se raspravlja o promjenama kojima su se sveučilišta prilagođavala: polazi se od prvih srednjovjekovnih sveučilišta i njihove obrazovne funkcije, preko modernih

¹ Istraživanje, čiji dio rezultata ovdje prikazujemo, provodilo se u razdoblju od 2007. do 2010. godine na Sveučilištu u Rijeci u okviru projekta *Sveučilište i vanjsko okruženje u kontekstu europskih integracijskih procesa* (MZOS) i dijelom kroz projekt *The Academic Profession and Societal Expectations: Challenges for University Civic Mission* koji je dio suradnje na međunarodnom projektu *The Academic Profession in Europe: Responses to Societal Challenges* (ESF-EuroHESC program, NZZ). Voditeljica oba projekta je prof. dr. sc. Jasminka Ledić.

sveučilišta i istraživačke orijentacije do suvremenih sveučilišta 21. stoljeća i snažno naglašene korporativne misije sveučilišta. Osobita pažnja u ovom dijelu usmjerena je na prikaz pojma i koncepta civilnog zalaganja, aktivnog građanina i civilne misije sveučilišta te na pretpostavke civilnog zalaganja sveučilišta za trenutačne probleme zajednice i društva. Cilj pregleda teorijskih rasprava i međunarodnih empirijskih istraživanja prepoznavanje je značajnih pristupa misiji sveučilišta i žarišta rasprave te daljnjih istraživanja o potrebi redefiniranja tradicionalnih uloga temeljnih sveučilišnih djelatnosti. Analiziraju se razlozi osnaživanja civilne misije sveučilišta, a od posebnog je interesa i analiza međunarodnih inicijativa i strateških smjernica (na razini obrazovnih politika, visokoškolske nastave, istraživanja, djelovanja u zajednici te vrednovanja civilnog zalaganja sveučilišnih nastavnika) koje uspješno oblikuju koncept sveučilišta koje potiče civilno zalaganje, a radi argumentiranja potrebe za jačom integracijom civilne misije sveučilišta u njegove temeljne djelatnosti, osobito u nacionalnom kontekstu.

Drugi dio rada prikazuje rezultate istraživanja (analiza dokumentacije) o pretpostavkama poticanja i razvoja civilne misije i civilnog zalaganja na hrvatskim sveučilištima. Analiza i interpretacija *Plana razvoja sustava odgoja i obrazovanja 2005.-2010.*, *Strateškog okvira za razvoj Vlade Republike Hrvatske 2006.-2013.*, zatim temeljnih dokumenata koji reguliraju visokoškolsko obrazovanje (*Zakon o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju*, statuti sveučilišta i njihovih sastavnica, *Pravilnik o izborima u znanstveno-nastavna, znanstvena, nastavna, suradnička i stručna zvanja*) te onih koji opisuju strateški smjer razvoja hrvatskih sveučilišta (strategije razvoja sveučilišta), omogućuje pregled (pravnih) pretpostavki stvaranju prostora za integraciju civilne misije na sveučilištima u Hrvatskoj.

Dobiveni rezultati upućuju na postojanje povoljnog pravno-organizacijskog okruženja za razvoj civilne misije hrvatskih sveučilišta u temeljnom dokumentu koji regulira visoko obrazovanje, a to je *Zakon o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju*, ali i na nepovoljan status civilne misije sveučilišta u ostalim dokumentima, osobito statutima sveučilišta i njihovih sastavnica te uvjetima vrednovanja i napredovanja sveučilišnih nastavnika. Civilna misija sveučilišta regulirana je *Zakonom o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju* (2003.) u kojem, između ostalog, stoji kako se visoko obrazovanje temelji na „*otvorenosti visokih učilišta prema javnosti, građanima i lokalnoj zajednici*“ te sveučilišnoj „*interakciji s društvenom zajednicom u cilju razvoja društvene odgovornosti studenata i drugih članova akademske znanstvene zajednice*;“ kako „*akademske slobode, akademska samouprava i autonomija sveučilišta uključuju i odgovornost akademske zajednice prema društvenoj zajednici u kojoj djeluje*.“ Osim Sveučilišta u Rijeci, koje ima razvijenu integralnu strategiju razvoja sveučilišta (i u kojoj se

aspekt civilne misije sveučilišta ističe u nekim segmentima), ostala sveučilišta ili imaju strategiju u kojoj je aspekt civilne misije zanemaren (Sveučilište u Zadru) ili uopće nemaju razvijene strategije te se stoga o njihovom strateškom opredjeljenju spram civilne misije sveučilišta uopće ne može govoriti.

Osobita je pažnja (temeljem sinteze spoznaja o razvoju koncepta civilne misije sveučilišta te strateških smjernica za redefiniranje misije) usmjerena na izradu projekcije razvoja civilne misije hrvatskih sveučilišta, uz predložene promjene koje sveučilišta trebaju poduzeti kako bi koncept civilne misije sveučilišta (jače) integrirala u svoje temeljne djelatnosti te tako bila spremna pratiti i prihvatiti (svjetske) trendove. Hrvatskim sveučilištima predstoji velik izazov, i to prvenstveno poimanja koncepta civilne misije sveučilišta. Naime, nalazi upućuju na zanemarivanje ovog segmenta sveučilišne misije, usprkos (povoljnoj) zakonskoj regulativi. Još složeniji korak svakako bi tek trebao uslijediti, a odnosi se na operacionalizaciju formalnih odredbi reguliranih *Zakonom o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju* u pogledu promicanja i jače integracije civilne misije sveučilišta u temeljne akademske djelatnosti.

2. Misija i uloga sveučilišta u društvu: povijesni pregled

Specifičan položaj i uloga koju sveučilišta imaju u društvu, od nastanka prvih europskih sveučilišta do onih današnjih, upućuju na njihovu kontinuiranu prilagodbu potrebama i zahtjevima društva te borbu u postizanju ravnoteže između tih zahtjeva i vlastite percepcije uloge za daljnji napredak i razvoj društva.

Raspravi o misiji, ciljevima i ulozi sveučilišta u društvu, autori pristupaju iz pozicije različitih temeljnih kriterija. Primjerice, John Henry Newman, Abraham Flexner, Jose Ortega y Gasset, i Clark Kerr pokreću akademsku raspravu o institucionalnoj misiji sveučilišta počevši od misije tumačenja i prenošenja postojećih spoznaja kod prvih europskih sveučilišta, preko njezina širenja poticanjem znanstvenih istraživanja na sveučilištima u 19. stoljeću. Newmanova je temeljna ideja sveučilišta, razložena u dijelu *The Idea of a University* (1873.), poticanje misije poučavanja slobodnih vještina (*liberal arts*), i uopće nastavnog procesa, nasuprot organiziranim istraživačkim zadacima. U djelu *Universities: American, English, German* (1930./1994.) Flexner pak snažno zagovara istraživačku misiju sveučilišta, a minorizira ulogu nastave i djelovanje u zajednici. Ortega y Gasset u djelu *Mission of the University* (1944.) djelomično podupire Newmanovu ideju i uvažava misiju poučavanja slobodnih vještina (*liberal arts*), ali je proširuje na područje profesionalnog obrazovanja. U djelu *The Uses of the University* (1963.) Kerr zagovara višestrukost ciljeva i sveučilišne misije te smatra kako bi sveučilište², u namjeri doprinosa razvoju društva, trebalo imati nekoliko podjednako važnih misija.

U novije je vrijeme sve aktualniji pristup Johna C. Scotta (2006.) koji u svojoj kategorizaciji ulogu sveučilišta promatra kroz tri temeljna razdoblja: (I) razdoblje prije stvaranja nacionalnih država, (II) razdoblje stvaranja nacionalnih država i (III) razdoblje globalizacije. On razvija ideju o šest temeljnih sveučilišnih misija čiji se razvoj promatra kroz navedena povijesna razdoblja te društvene kontekste u čijim su okvirima sveučilišta djelovala i u čijim okvirima još uvijek djeluju. Scott smatra kako su nastava i istraživanje, kao temeljne akademske djelatnosti, uvijek bile u službi zajednice i društva, samo nekog drugog autoriteta.

² Iako termin *university* izvorno dolazi od latinske riječi *universitas* i podrazumijeva zajednicu sveučilišnih nastavnika i studenata (*universitas magistrorum et scholarium*), postoje autori drugačijih teza. Tako primjerice Kerr predlaže da se umjesto termina *university*, koji, prema njegovu tumačenju, aludira na jednostranost usmjerenja, radije rabi termin *multiversity* kojim bi sveučilišta mogla zagovarati jednaku važnost temeljnih akademskih djelatnosti, odnosno, nastavnu i istraživačku misiju te misiju djelovanja u zajednici.

Povijesna interpretacija razvoja uloge i misije sveučilišta u društvu, koju Scott (2006.) u svojoj kategorizaciji predlaže, pruža novu perspektivu dinamike i razvoja misije sveučilišta diljem svijeta, od prvih srednjovjekovnih europskih sveučilišta do istraživačkih giganta 21. stoljeća. U kontekstu rasprave o civilnoj misiji, ova kategorizacija nudi pregled razvoja misije sveučilišta i ističe dva ključna koncepta: (I) transformaciju prirode misije sveučilišta i (II) višestrukost misije i službe zajednici koja je prisutna u svim oblicima misije kroz predstavljene epohe razvoja sveučilišta.

Scott (2006.) periodizira misiju sveučilišta na:

- razdoblje prije stvaranja nacionalnih država - misija poučavanja i istraživanja;
- razdoblje stvaranja nacionalnih država - misija službe državi, misija demokratizacije i misija javne službe zajednici³;
- razdoblje globalizacije – misija internacionalizacije.

Za prva europska srednjovjekovna sveučilišta, piše Scott, tipično je bilo prihvaćanje skolastike te snažna uloga poučavanja i prenošenja dotadašnjih spoznaja. U kasnijem se razdoblju Srednjeg vijeka društva počinju naglo razvijati te pored administrativnih zanimanja u crkvenim i sekularnim institucijama, jača potreba i za nizom drugih zanimanja. Rana moderna sveučilišta Europe i Latinske Amerike početkom 16. stoljeća prihvaćaju nacionalizaciju koju su provodile nacionalne države u postanku te služenje njihovim (birokratskim) potrebama, da bi kasnije, u razdoblju humanizma, taj utjecaj država opadao. Američka sveučilišta u 19. stoljeću počinju jačati svoju formativnu ulogu i važnost poticanja demokratizacije u visokom školstvu te zagovaraju liberalno obrazovanje i sveučilište. U isto vrijeme njemačko Humboldtovo sveučilište u Berlinu promiče akademsku slobodu i snažno zagovara istraživačku misiju. Moderna američka sveučilišta 20. stoljeća snažno potiču društvenu odgovornost sveučilišta i zalaganje za javno dobro što se, od svojih početaka demokratizacije i obrazovanja dobrog građanina putem kurikuluma slobodnih umjetnosti (*liberal arts*), brzo prilagodilo novim prilikama i nastavilo služiti tadašnjim političkim i industrijskim ciljevima. Postmodernistički i postindustrijski društveni kontekst, u kojem danas sveučilišta djeluju, ponajviše karakterizira snažan globalizacijski val pa nije teško očekivati, ističe Scott (2006.), da koncept internacionalizacije, umrežavanja i službe svijetu postane vitalan dio misije suvremenih sveučilišta.

³ Izvorni naziv koji autor koristi jest *public service mission*. Scott ovu misiju primarno razlaže kroz humanistički model obrazovanja koji je tipičan za prva sveučilišta, a zatim kroz naglasak na istraživačku misiju i primijenjena istraživanja koja su služila društvu, odnosno, potrebama vlade i industrije. U ovakvom obliku, ova je misija izgubila izvorni oblik služenja javnom dobru te se ne odnosi na civilnu misiju sveučilišta koja je predmetom istraživanja. Upravo je to i razlog odabranom prijevodu - *misija javne službe zajednici*. Pored navedenog, Scott u svom radu ne povlači relaciju između koncepta *public service mission* i već uvaženog koncepta *civic mission* koji je u ovom radu istoznačnica civilnoj misiji.

2.1. Srednjovjekovno sveučilište: misija poučavanja

Od vremena osnivanja prvih srednjovjekovnih sveučilišta u Europi u 11. i 12. stoljeću, bilo je jasno da se radi o institucijama od osobite važnosti za razvoj društva, unatoč tome što su često bila u sukobu sa zajednicama u kojima su djelovala oko misije i zadaće koju trebaju ispunjavati, a katkad i zbog ideologije i vladajuće politike (Altbach, 2008.).

Prva su sveučilišta bila mjesto obrazovanja za tadašnje temeljne (muške) profesije u društvu: pravo, svećenstvo, medicinu i samu akademsku djelatnost. Ipak, sveučilišni nastavnici i studenti često su se uključivali u intelektualni, vjerski i politički život zajednica u kojima su živjeli i djelovali. Nastavnici su, kako ističe Altbach (2008.), zajedno sa svojim studentima stvarali i jačali prostor javnog intelektualnog života te kritički promišljali o svojoj svakodnevnici. Sveučilišna misija poučavanja, a posebice sadržaj kurikuluma, vrlo su dugo služili javnom interesu. Iako služenje zajednici nije bilo formalno istaknuto kao misija sveučilišta, sveučilišni nastavnici profesionalno su služili crkvi i kraljevstvima (Scott, 2006.) te promovirali javnu dobrobit. Oni su diljem Europe, a posebice teolozi i pravnici, bili tako pozvani dati svoje mišljenje u vrijeme Zapadnog raskola (1378.-1417.), a često su služili i kao stručnjaci na sudovima, medijatori i diplomati (Scott, 1992.). Svrha sveučilišta bila je razvijanje onih koji su mogli preuzeti pozicije u crkvi i državi.

Najranija su sveučilišta, između ostalog, njegovala mobilnost kako sveučilišnih nastavnika, tako i studenata te su imala međunarodni karakter. Procjenjuje se da je do početka 16. stoljeća u Europi djelovalo oko osamdeset sveučilišta koja su svojom misijom poučavanja ispunjavala društvene zahtjeve te odgovarala na potrebe zajednice u kojoj su djelovala.

Uz skolastičku metodu, praktičan monopol nad znanjem, unaprijeđenu obrazovnu ulogu, novu intelektualnu klasu, poticanje društvene mobilnosti i snažan politički utjecaj na crkvene i sekularne vlasti, srednjovjekovna sveučilišta ušla su u razdoblje moderne civilizacije početkom 16. stoljeća (Scott, 1992.) kao vrlo utjecajne institucije. Sveučilište u Parizu bilo je intelektualni i teološki centar zapadnog kršćanstva na kojem su, primjerice, radili Toma Akvinski (1225.-1274.) i Roger Bacon (1220.-1292.). Filozofski ideal srednjovjekovnih sveučilišta bila je „*vječita potraga za (božanstvenom) istinom i znanjem*“ (Chaplin, 1977.) i iako istraživanje nije bilo formalno istaknuto kao misija i cilj sveučilišta toga doba, skolastici 13. stoljeća, prvo na Oxfordu, zatim u Parizu pa i na ostalim kontinentalnim sveučilištima, postavljaju temelje moderne empirijske znanosti.

2.2. Rana moderna sveučilišta: misija službe državi

Razdoblje od 1500. do 1800. godine karakteriziralo je u Europi osnivanje novih suverenih država, jačanje nacionalnih identiteta, istraživanja i velika otkrića, humanistički naglasak na individualnom, jačanje nacionalnih jezika i istiskivanje srednjovjekovne dominacije latinskog jezika te nestrpljivo očekivani razvoj tiska. Relativnu autonomiju prvih sveučilišta nagrizala je državna vlast, posebice jakih monarhija poput Engleske, Španjolske, Francuske te talijanskih gradova-država koji su nacionalizirali sveučilišta kako bi ista učinkovitije služila njihovim potrebama. Rashall (1936., prema Scott, 2006.) ističe kako su „...sveučilišta diljem Europe tijekom 15. stoljeća dijelila jednaku orijentaciju – onu koja ih je vodila nacionalizaciji i službi državnoj vlasti“. S obzirom na to da su sveučilišta bila pod jurisdikcijom državnih vlasti, njihova obrazovna uloga u procesu stvaranja upravljačke elite bila je od presudnog značaja (Ruegg, 1996.). Državne su vlasti naglašavale važnost stjecanja sekularnog znanja te organizacijskih i tehničkih vještina studenata s ciljem stvaranja učinkovitog birokratskog aparata. Velik se broj mladih aristokrata uključivao u sveučilišno obrazovanje i pripremao za visoke državne položaje. Sveučilišna nastava, istraživanje i ostale stručne djelatnosti, osobito kada se radilo o pitanjima pravnog djelovanja, diplomacije te parlamentarnih i ostalih administrativnih poslova (započetih na srednjovjekovnim sveučilištima), uglavnom su bili instrumenti stvaranja novih upravljačkih struktura.

Humanizam i humanističke discipline postupno su zamijenile skolastički kurikulum. Cilj je liberalnog obrazovanja bilo učenje *per se* i razvoj pune osobnosti studenta. Nedavna istraživanja (Grendler, 2002.) dokazuju kako je upravo talijansko renesansno sveučilište u svom zlatnom dobu razvoja, između 1475. godine i 1600. godine, bilo prototip njemačkog (humboldtovog) suvremenog sveučilišta. Iako istraživačka misija na ovim sveučilištima nije postojala kao koncept koji se kasnije razvija u modelu Humboldtova sveučilišta, ustanovljeno je kako su pojedini sveučilišni nastavnici predstavljali rezultate svojevrsnih istraživanja, osobnih promišljanja i analiza u nastavi, a potom poučavanju studenata pristupili razmatrajući problem koji su postavili te od njih zahtijevali učenje rješavanjem problema.

Sa znanstvenim i političkim razvojem, početkom 17. stoljeća, sveučilišta se počinju okretati sebi. Silna kreativnost prosvjetiteljstva i tehnološke inovacije industrijske revolucije zaobilazila su sveučilišta, a ideja da su sveučilišta zaista „kule“ odvojene od zajednice u kojoj djeluju, nespremne i nesklone otvoriti svoja vrata, značila je njihovu isključenost iz dinamičnih političkih zbivanja toga razdoblja (Perkin, 2006.). Taj čin svojevrsnog „povlačenja“ i zatvaranja, odnosno,

prestanak angažmana u zajednici i za zajednicu, imao je za posljedicu, između ostalog, i smanjenu državnu financijsku potporu, s obzirom na to da je vladalo mišljenje kako sveučilišta značajno ne doprinose razvoju zajednice. Razmatran u tom kontekstu, njihov je utjecaj bio skroman te su malo pridonijeli općem znanju i izumima, budući da se smatralo kako sveučilišni nastavnici imaju dužnost prenositi povijesne mudrosti i brinuti se o moralnom razvoju studenata.

2.3. Prva američka sveučilišta: misija demokratizacije

Misiju demokratizacije Scott (2006.) isključivo veže uz američka sveučilišta za koja tvrdi da su kolijevka institucionalizacije misije. Osnovane 1776. godine, s trinaest prvotnih kolonija koje su postale država, Sjedinjene Američke Države postaju prva demokratska (federalna) država u svjetskoj povijesti. Vođeni Thomasom Jeffersonom, osnivači su bili pod snažnim dojmom europskog prosvjetiteljstva te su težili odgoju i obrazovanju društveno odgovornog i samoupravljujućeg građanstva (Pangle i Pangle, 1993.). Vjerovali su kako se mladima obrazovanjem trebaju prenijeti vrijednosti slobode i odgovornosti. Demokratizacija, odnosno, služba građanima u novostvorenoj državi, bila je inherentna misiji američkih sveučilišta tijekom 19. stoljeća. U tom je razdoblju misija poučavanja bila najvažnije sredstvo postizanja cilja demokratizacije i promocije građanskih vrijednosti. Nakon Građanskog rata, američka sveučilišta usvajaju njemačka iskustva, formaliziraju istraživačku misiju i od tada se uglavnom sveučilišni nastavnici studentima u nastavi posvećuju na nižim, a u istraživanju na višim obrazovnim razinama (Ward, 2003.). Na prvim se sveučilištima nudio kurikulum slobodnih vještina (*liberal arts curriculum*), a liberalno se obrazovanje smatralo najboljom pripremom mladih za njihov kasniji angažman u demokratskom društvu.

Međutim, tijekom 19. stoljeća industrijska revolucija i promjene odnosa društvenih klasa, sveučilištima su brzo nametnuli i nove potrebe – strukovno obrazovanje u poljoprivrednim i industrijskim znanostima. Strukovno obrazovanje postiže svoj vrhunac donošenjem zakona *Morrill Acts* (1862. i 1890. godine) poznatim i kao *Land Grant College Act*. Prvi je zakon omogućio državne poticaje u formi zemljišnog posjeda⁴ i dodatnih financijskih sredstava za osnivanje fakulteta poljoprivrednog

⁴ Sukladno Zakonu, svaka je država dobila državni posjed od 121 km². Sveukupno, Zakonom je dodijeljeno 70.000 km². Ovakvim je programom američko visoko obrazovanje dobilo snažan zamah, porast broja visokoškolskih ustanova i, analogno tomu, porast broja uključenih u visoko obrazovanje. Prema ovom modelu američki je Kongres razvijao i druge istraživačke grane pa je tako 1966. godine ustanovljen program *Sea Grant Colleges* (za istraživanje vodenih ekosustava), 1985. program *Urban Grant Colleges* (za razvoj istraživanja u polju urbanizma), 1988. program *Space Grant Colleges* (za poticanje istraživanja svemira) te je 2003. izglasan posljednji ovakav model financiranja, program *Sun Grant Colleges* (za poticanje istraživanja u području obnovljivih izvora energije i održivog razvoja).

i strojarskog (inženjerskog) usmjerenja. Iako je cilj tih fakulteta bilo strukovno obrazovanje u području poljoprivrede i inženjerstva, kako se ističe u samom zakonu, klasično obrazovanje nije se isključivalo. Spomenuti su zakoni, u kontekstu demokratizacije, imali značajan utjecaj na otvaranje visokog obrazovanja ženama i afroamerikancima te na pravo jednakog pristupa visokoobrazovnom sustavu.

2.4. Humboldtovo sveučilište: istraživačka misija

Prva stoljeća postojanja sveučilišta upućuju na njihovu dominantnu obrazovnu funkciju koja nije bila izložena većim promjenama do 19. stoljeća, odnosno, do pojave modernoga Humboldtova sveučilišta i snažnijeg uvođenja istraživačke funkcije. Ovaj novi val promjene sveučilišne uloge veže se uz 1810. godinu kada Wilhelm von Humboldt osniva Sveučilište u Berlinu⁵. Ovim se činom osniva moderno istraživačko sveučilište i započinje novo razdoblje uspona sveučilišta, prvo u Njemačkoj, a zatim i diljem svijeta (Altbach, 2008.). Humboldt postavlja neohumanistički model sveučilišta te promiče temeljnu doktrinu - dovesti najbolje intelektualce i znanstvenike i omogućiti im slobodu istraživanja (Fallon, 1980.). Tri načela koja su proizašla iz Humboldtove doktrine ubrzo postaju najvažniji i najviši vrijednosni elementi, i to ne samo na berlinskom sveučilištu nego i na većini njemačkih. Prvo je načelo *jedinstvo istraživanja i nastave* koje pozdravlja važnost izvornosti znanstvenog rada i diseminacije znanja. Drugo je načelo *akademske slobode* koje se, pod snažnom zaštitom države, razvilo u dva smjera – *Lernfreiheit* (koncept slobode učenja) prema kojem su se studenti mogli aktivno baviti bilo kojim područjem znanosti te *Lehrfreiheit* (koncept slobode poučavanja) koji je sveučilišnim nastavnicima omogućavao slobodu istraživanja niza problema te slobodu poučavanja o njima. Treće načelo otvara prostor drugim disciplinama kojima se tradicionalne (humanističke) slobodne vještine (*liberal arts*) proširuju, a to su astronomija, biologija, botanika, kemija, geologija, povijest, matematika, filologija, filozofija, fizika i političke znanosti.

Berlinsko je sveučilište početkom 19. stoljeća njegovalo humanistički model i poticalo okupljanje istraživača koji su proučavali različita područja znanja. Usmjerenost humanističkom modelu rezultirala je sporijim razvitkom prirodnih znanosti. Model njemačkih sveučilišta i istraživačka misija koja je počivala na

⁵ Literatura upućuje na dva glavna razloga osnivanja ovog sveučilišta. Prvi se odnosi na inicijativu intelektualaca i aristokrata Prusije koji su dotadašnju stagnaciju na sveučilištima htjeli zamijeniti novim i vitalnijim sveučilišnim modelom. Drugi je razlog Napoleonov poraz pruske vojske nakon čega se zatvaraju sveučilišta Jenna i Halle. Nakon ovog gubitka, njemačka književnost, spoznaja i učenost postaju najveći izvori nacionalnog ponosa. Vlada je financijski potpomogla osnivanje sveučilišta u Berlinu stoga što je ono predstavljalo temelje razvoja nacionalističke, filozofske, povijesne i književne baštine.

humanističkom modelu, imali su snažan utjecaj na visoko obrazovanje diljem svijeta (Nakayama, 1984., prema Scott, 2006.). Ove koncepte svijetom su širili strani studenti, posjetitelji i gostujući profesori koji su promatrali razvoj pojedinih područja te radili na njemačkim institutima i u laboratorijima. Berlinski model sveučilišta, tvrdi Scott (2006.), pokazuje kako su istraživanje i nastava skladni i dinamični elementi sveučilišnog života koji se dodatno umrežuju s misijom službe državi. Istraživačka je misija, smatra Scott (2006.), temelj razvoja i napretka društva. Ona stvara kvalitetnu radnu snagu, omogućuje gospodarski rast i razvoj, unapređuje brojne sustave u društvu (primjerice sustav zdravstvene skrbi) te potiče kontinuirano stvaranje novog znanja, njegovu diseminaciju i primjenu rezultata.

Ideja i zadatak istraživačkih sveučilišta koja su kasnije slijedila berlinski primjer nije bilo istraživanje *per se*, kao ni istraživanje za zatvorenu akademsku zajednicu, već primjena znanja u zajednici koja je trebala voditi gospodarskom rastu i razvoju. Istraživanje, pored nastave, odnosno poučavanja, postaje tako temeljna akademska djelatnost i do kraja 19. stoljeća većina sveučilišta (posebice američkih) proširuje svoju misiju i istraživački koncept usmjerava promišljanju o konkretnim problemima zajednice i načinima doprinosa razvoju društva.⁶ Kurikulum se također proširuje i profesionalizira kako bi se zadovoljile tadašnje rastuće potrebe poljoprivrednog i industrijskog društva te, prema tome, primarno gospodarske potrebe države (Rhodes, 2007.). Upravo u specijalizaciji nastavnih programa i intenzivnom promicanju primijenjenih istraživanja, posebice onih u korist industrijskih subjekata, brojni autori vide gubitak originalnosti berlinskog modela i umanjivanje važnosti izvorne istraživačke misije.

Istraživanje je vrlo brzo postalo središnja, nerijetko i isključiva vrijednost sveučilišta u brojnim zemljama, a akademske nagrade i institucionalni ugled sveučilišni nastavnici i danas uglavnom stječu temeljem istraživačke originalnosti i produktivnosti. Iako se suvremena istraživanja provode u različitim oblicima i s različitim namjerama, usmjerenost na otkriće, interpretaciju i originalnost povezuje prostrano područje istraživačkih paradigmi, orijentacija, metodologija i tema. Sveučilišta diljem svijeta postala su pokretači istraživanja što im je, naglašava Rhodes (2007.), omogućilo veliku ulogu i u vlastitoj privredi. Naime, kao

⁶ Zanimljivo je da se u literaturi, kao svojevrsni poželjni i najutjecajni model suvremenog istraživačkog sveučilišta, posebno ističe američko istraživačko sveučilište koje je zadržalo britansku tradiciju zajedništva sveučilišnih nastavnika i studenata, snažnu njemačku istraživačku inicijativu te američku tradicionalnu orijentaciju služenja zajednici i razvoju društva uopće (Kerr, 2001., Altbach, 2008.). Postoji ipak skupina autora koja upozorava kako su se istraživačka sveučilišta sve više udaljila od potreba zajednice i gore spomenute američke tradicije služenja zajednici te kako će, ne povežu li se jače sa zajednicom i ne orijentiraju li svoja istraživanja suvremenim potrebama i problemima zajednice u kojoj djeluju, postati društveno irelevantna (Lerner i Simon, 1998.).

pokretačima istraživanja omogućeno im je upravljanje vlastitim tehnolojskim parkovima i inženjerskim istraživačkim centrima, osnivanje visokotehnoških tvrtki, otvaranje novih radnih mjesta te promicanje gospodarskog razvitka. U tom su procesu sveučilišta postala velike sile u društvu. Ona nude (ili bi trebala nuditi) brojne socijalne usluge, edukacijske programe, pravne usluge, mreže javnog zdravstva, naprednu tercijarnu medicinsku njegu i kulturne aktivnosti, i to ne samo svojim članovima nego i cijeloj zajednici.

2.5. Moderno američko sveučilište: misija službe zajednici

Misiju službe zajednici modernog sveučilišta većina autora veže uz sjevernoamerički kontinent. Ona je rezultat demokratizacije na američkim sveučilištima započete tijekom 19. stoljeća, a koja svoj vrhunac doživljava s izglasavanjem dekreta *Morrill Act* 1862. i 1890. godine čime kongres zahtjeva proširivanje akademskih djelatnosti nastave i istraživanja uvođenjem novih područja poljoprivrednih i strojarških (inženjerskih) znanosti. *Wisconsin Idea* (1904.) još je jedan od zakona kojim se operacionalizira ideja službe zajednici, a proizašao je iz privrženosti Sveučilišta u Wisconsinu služenju cjelokupnoj populaciji te ruralne države (Brubacher & Rudy, 1976.). Ovim je potezom Sveučilište u Wisconsinu privuklo pažnju mnogih drugih i tako utjecalo na isticanje važnosti djelovanja u zajednici kao središnje misije sveučilišta, izjednačene s nastavom i istraživanjem (Lucas, 1994.).

Ovaj je koncept službe zajednici u svojoj osnovi američkih korijena. U najširem smislu riječi, služba zajednici ovdje podrazumijeva diseminaciju korisnoga znanja i rezultata akademskih istraživanja građanima (Brubacher i Rudy, 1976., prema Scott, 2006.). Služba zajednici, odnosno građanima države, misija je koja se isprepliće s nastavom i istraživanjem. Iz toga proizlazi da sveučilišta, odnosno sveučilišni nastavnici, a i studenti, prenose znanja javnosti putem aktivnosti primijenjenih istraživanja temeljenih na potrebama zajednice, konzultantskih usluga, raznovrsnih analiza za tijela lokalne samouprave, a u posljednje vrijeme i putem učenja zalaganjem u zajednici (Scott, 2006.).

Brojni kritičari, međutim, napadaju ovako postavljen koncept i tvrde kako služba zajednici nije ništa drugo negoli podčinjenost sveučilišta moćnijima: poslovnom svijetu, industriji ili državi. Teoretičari marksizma tvrde kako se služba zajednici svodi na ispunjavanje očekivanja kapitalističkih gospodara (Barrow, 1990.), a neki upozoravaju kako globalni komercijalni pritisak na temeljne sveučilišne djelatnosti nastave i istraživanja ugrožava institucionalnu autonomiju (Axelrod, 2002., Giroux, 2001.). Postoje i analitičari koji tvrde kako zapadna sveučilišta više nisu institucije društvenog nego industrijskog karaktera, uslužne i ponizne spram tržišnih moći kao i bilo koji drugi poslovni subjekt (Gumport, 2000.). U

svom djelu *The University in a Corporate Culture* (2003.), Eric Gould kritizira trenutačnu poziciju službe zajednici i tvrdi kako sveučilišta danas olako govore o toj službi, a da pritom uopće nemaju objašnjenje za to što služba zajednici doista podrazumijeva. Izazovi službe zajednici, koja još od vremena industrijske revolucije sve više naginje razvoju uskih veza i uslužnih aktivnosti za gospodarske subjekte, posljednje desetljeće zabrinjavaju mnoge autore koji smatraju kako je službu zajednici potrebno ojačati, ali i da ju je prije svega potrebno redefinirati te jasno postaviti ulogu sveučilišta (Bringle & Hatcher, 2000.).

2.6. Postmoderno sveučilište: misija internacionalizacije

Povijesno gledano, sveučilišta su još od onih prvih srednjovjekovnih sveučilišta predstavljala jake međunarodne organizacije. Sadlak (1998.) ističe kako su upravo sveučilišta i visoko obrazovanje položili glavne temelje globalizaciji, društvu znanja i demokratskim političkim sustavima.

Tijekom postmodernog razdoblja, razvoj sveučilišta, produkcija i diseminacija novih znanja sve više poprimaju međunarodni karakteri i postaju dostupni diljem svijeta (Altbach, 1998.). Sveučilišta su, navodi Altbach (1991.), sjedišta „...temeljnih znanstvenih dostignuća i aktualnih znanja, ali ujedno sve složenijeg sustava akademskih i stručnih časopisa, knjiga i baza podataka kojima se, danas lakše i brže nego ikada prije, znanje diseminira diljem svijeta“ (str. 293.). Kerr (1994.) opisuje četiri glavna aspekta internacionalizacije sveučilišta: protok novih informacija, sveučilišnih nastavnika, studenata i kurikuluma. Unatoč dalekosežnim znanstvenim, akademskim i gospodarskim prednostima internacionalizacije i regionalizacije, Kerr upozorava na moguće gubitke specifičnih kulturalnih različitosti u težnji za ostvarivanjem univerzalizma.

Organizacije i međunarodni ugovori koji danas aktivno i glasno promiču internacionalizacijsku misiju sveučilišta među svojim državama članicama, prvenstveno su političke i gospodarske organizacije poput EU (Europska Unija), ASEAN (Association of Southeast Asian Nations), politička, gospodarska i kulturna organizacija država koje se nalaze na području jugoistočne Azije, NAFTA (North American Free Trade Agreement) te APEC (Asia-Pacific Economic Cooperation), (Sادلak, 1998.). Europska Unija hrabro stvara Europski prostor visokoškolskog obrazovanja i Europski istraživački prostor (koji vrlo često nadilazi međunarodnu suradnju zemalja članica) radi stvaranja najkonkurentnijeg i najdinamičnijeg društva znanja do 2010. godine. Danas velik broj sveučilišta jasno artikulira ovu težnju internacionalizaciji koja poprima različite oblike. Sveučilišta diljem svijeta naglašavaju internacionalnu i multikulturalnu dimenziju obrazovanja i kurikuluma. Globalna je misija sveučilišta i dalje poticati porast broja studenata,

osobito inozemnih, razvijati mobilnost i međunarodnu razmjenu sveučilišnih nastavnika i studenata, a posebno se potiču kolaborativni istraživački projekti između institucija različitih država (Scott, 1998., 2006.).

Internacionalizacija, kao misija sveučilišta koja tijekom posljednjeg desetljeća sve više izranja, a podrazumijeva službu sveučilišta brojnim državnim i međunarodnim tijelima, političkim i gospodarskim organizacijama te uključuje višestruke misije nastave, istraživanja i službe državi. Scott (2006.) upozorava na mogućnost sukobljavanja nacionalnih i internacionalnih ciljeva s obzirom na gospodarske, političke i kulturalne razlike. Brojni se autori nadaju kako sveučilište neće zaboraviti svoje tradicionalne društvene odgovornosti i smatraju da se internacionalizacija pretvara u novu društvenu misiju sveučilišta koja pogoduje transformaciji visokog obrazovanja u samo još jednu industrijsku granu - granu znanja koja pogoduje političkim i gospodarskim elitama (Gould, 2003.).

2.7. Suvremeno sveučilište, ekonomski instrumentalizam i korporativna misija

Brojni analitičari razvoja visokog obrazovanja, koji svoju kritiku sveučilišnih odnosa sa zajednicom temelje prvenstveno na analizama njihova odnosa s gospodarskim centrima moći, sve više upozoravaju na pojavnost *korporativne misije sveučilišta*.

Začetke trenda prilagodbe sveučilišta tržišnom konceptu djelovanja Kogan i Hanney (2000.) vide u naftnoj krizi s početka 1970-ih godina 20. stoljeća. Ta je kriza po prvi put snažno utjecala na dotadašnje načelo financiranja visokog obrazovanja. Iako se smanjenje državnih ulaganja može objasniti i argumentirati realnom gospodarskom krizom koja je tada vladala, kasnija povlačenja financijskih sredstava događala su se i u razdobljima gospodarskog rasta i razvoja. Dok su vlade prepoznavale vrijednost koju obrazovanje i primijenjena istraživanja mogu imati za gospodarski rast i razvoj, jasno su promicale stajalište u skladu s kojim su očekivale da tržište financira ono od čega će i samo sutra imati koristi. Ono što se ubrzo počelo događati diljem svijeta jest utjecaj predstavnika tržišta i njihovih napora kojima su nastojali promovirati novu sveučilišnu ulogu - misiju doprinosa gospodarskom rastu i razvoju kako bi omogućili vlastitim zemljama rast gospodarskih sposobnosti te odgovarajuću poziciju u globaliziranoj konkurentnoj tržišnoj areni.

Gospodarski je instrumentalizam, ističu Kogan i Hanney (2000.) oduvijek bio važan element obrazovne politike. I od prvih se srednjovjekovnih sveučilišta očekivao prijenos znanja i odgovarajućih vještina. Danas se, međutim, ta uloga

smatra primarnom te se očituje u nizu javnih politika, važnih dokumenata i sporazuma. Primjerice, u britanskoj *Bijeloj knjizi* (White Paper) iz 1987. godine stoji: „*Visoko obrazovanje treba efikasnije služiti ekonomskom sektoru... razvijati uske veze s industrijom, tržištem i promovirati poduzetništvo*“ (Kogan i Honney, 2000., str. 60.). Iako je raslo uvjerenje kako, danas više nego ikada u povijesti, visoko obrazovanje treba sustavno služiti potrebama gospodarskog sektora, nije postojao konsenzus oko načina na koji se taj doprinos trebao ostvarivati. Javne politike bile su neusklađene s mišljenjima političkih i gospodarskih vođa, a ono što ih je iznova spajalo bila je vjera u ideologiju tržišta, prihvaćanje misije poučavanja u funkciji obrazovanja nove visokospecijalizirane generacije te prihvaćanje potrebe za provedbom temeljnih, ali i primijenjenih istraživanja.

Doprinoseći ovoj raspravi, Graham (2008.) tvrdi da je, za početak, potrebno analizirati nekoliko neospornih činjenica, a to su da obrazovanje i istraživanje nemaju vrijednost samo zbog materijalne koristi koju mogu proizvesti; da obrazovna dostignuća nikako ne mogu biti izravno mjerena i podvrgnuta kvantitativnim pokazateljima; da obrazovna dostignuća nisu proizvod kao niz drugih stvari; da se obrazovno dostignuće ne skladišti te se njime ne trguje; da vrijednost brojnih različitih obrazovnih dostignuća nije mjerljiva; da u obrazovanju „korisnik“ nije uvijek u pravu i nije gospodar odnosa koji se razvija; da studente ne treba samo poučavati, nego ih treba i poučiti kako učiti te što je vrijedno učenja; da studenti, dakle, nisu jednaki svojim sveučilišnim nastavnicima, a njihovi sveučilišni nastavnici, kao ni sveučilišta, nisu uslužne agencije i ne služe potrebama i željama studenata korisnika te da vlade i gospodarstvenici ne mogu svojim politikama i dokumentima utvrđivati ciljeve i određivati koji su intelektualni i znanstveni putovi obećavajući i vrijedni istraživanja, a koji nisu. Graham snažno zagovara povrat suvremenih sveučilišta temeljnim humanističkim vrijednostima i liberalnom obrazovanju te upozorava kako sveučilišta čine neprocjenjivu grešku nastojeći prilagoditi svoje temeljne djelatnosti jeziku i praksi tržišta.

2.8. Suvremeni društveni kontekst - izazovi za misiju sveučilišta

Sveučilišta su danas pred izazovom ispunjavanja višestrukih uloga, i to nerijetko u situacijama sve manje dostupnih kvalitetnih materijalnih i ljudskih resursa. Misija sveučilišta stoga postaje disperzirana, a kvaliteta akademskih djelatnosti često oslabljena (Altbach, 2008.). Društveni kontekst u kojem sveučilišta danas djeluju oslabljuje njihovu usmjerenost na djelatnosti poučavanja i istraživanja, a naglašava težnju da postanu poduzetnički orijentirana i tržišno relevantna (Clark, 2004., Geiger, 2004., Altbach, 2008.). Rhodes (2007.) upozorava kako je ovaj trend doveo do gubitka institucionalnog integriteta unutar sveučilišta te do javne

zabrinutosti glede odgovornosti. Parker i Jay (1995.) upozoravaju kako su ove promijene dovele do transformacije sveučilišta iz kule bjelokosne u *McUniversity* – široko dostupnu i standardiziranu uslugu.

Međutim, povećana, gotovo isključiva posvećenost obrazovanju profesionalaca, istisnula je iz sveučilišnog života razvoj znanja i vještina za oblikovanje društveno odgovornih građana; znanja i vještina koje promiču aktivno građanstvo i civilno zalaganje; znanja i vještina koje će studente osposobiti za kritičko promišljanje o društvu u kojem žive i rade te znanja i vještina koje bi omogućile održivost suvremene demokracije. S druge strane, snažna istraživačka orijentacija dovela je do nebrige i nepažnje prema (u svakom slučaju oslabljenom) segmentu poučavanja studenata, a Rhodes (2007.) smatra da se omalovažava ne samo mentorstvo nego i savjetovanje studenata.

Altbach (2008.) objašnjava kako su tržišne i politizirane akademske tendencije 21. stoljeća te sve više proklamirana korporativna misija, razlog zabrinutosti zbog temeljnih akademskih djelatnosti i utjecaja koji suvremene promjene imaju na misiju sveučilišta. U nastojanju bliskog surađivanja s industrijom, gospodarstvom te zbog ulaganja velikih napora da osiguraju novac kroz sponzorirana istraživanja, sveučilišta se suočavaju s novim izazovima normi i vrijednosti sveučilišnog života.

Ne bismo trebali biti iznenađeni i obeshrabreni ovim vanjskim i unutarnjim nemirima, budući da je povijest sveučilišta njima vrlo bogata. Međutim, povijest je također pokazala kako su, bez obzira na mnoge promjene, osnovne vrijednosti – integritet, otvorenost, poštovanje, civilnost, sloboda, odgovornost, nepristranost, tolerancija i izvrsnost – temelj sveučilišta. Razvijane i usavršavane tijekom stoljeća, analizirane i kritizirane iznutra i izvana, one su osigurale osnovna sredstva, ne samo za učinkovito usvajanje znanja nego i za zadovoljavanje ljudskih potreba.

5. Prema preispitivanju misije sveučilišta

Brojne okolnosti s kojima se sveučilišta danas suočavaju zahtijevaju transformaciju njihove unutarnje strukture, preispitivanje prioriteta i snage odnosa u temeljnim djelatnostima, a posebice (re)definiranje odnosa s lokalnom zajednicom u kojoj djeluju i uopće s društvom kojega su dio. U kontekstu navedenoga, brojne međunarodne inicijative upućuju na aktualno preispitivanje misije sveučilišta, a kroz ključne se dokumente, na razini obrazovnih politika, apostrofiraju vrijednosti poput društvene odgovornosti i civilnog zalaganja akademske zajednice. Niz drugih inicijativa, a za akademsku zajednicu najznačajnije su konferencije i znanstveno-stručna literatura, upućuju na to kako su revizija misije sveučilišta te zagovaranje civilne misije sveučilišta žarište aktualne rasprave brojnih predstavnika akademske zajednice zabrinutih za suvremenu, sve prisutniju tržišnu orijentaciju sveučilišta.

Gospodarska paradigma visokog obrazovanja te promišljanje njegove uloge kroz gospodarsku logiku produktivnosti, ojačana je, prije svega, dominacijom neoliberalne doktrine prema kojoj je tržište superioran mehanizam distribucije društvenih resursa. U području obrazovanja, ova se logika manifestira kroz komercijalizaciju obrazovnih institucija: uvođenje školarina, prijenos menadžerskih načela upravljanja iz privatnog sektora na sveučilišta, rangiranje sveučilišta, poticanje sveučilišta na ostvarivanje vlastitih prihoda na tržištu te općenito poticanje tržišne orijentacije i natjecateljskog mentaliteta (Dolenec, 2009.). Suočeni s izazovima financiranja, prvenstveno zbog smanjenog ulaganja državnih sredstava, sveučilišta su prisiljena pronalaziti modele vlastite održivosti pa tako učestalo rastu cijene školarina i broj sklopljenih javno-privatnih partnerstva (OECD, 2003.). Buchbinder (1993.) upozorava na financijsku stvarnost i okruženje u kojem sveučilišta posluju, a koji upućuju na trend preživljavanja prilagodbom političkoj ekonomiji koju karakteriziraju globalna konkurencija, ugovorno poslovanje i učinkovitost. Da se sveučilišna zajednica sve više prilagođava tržišnom okruženju, može se očitati i u visokoj profesionalizaciji obrazovnih programa i departmanizaciji (Lucas, 1994.) te profesionalizaciji uloge sveučilišnog nastavnika (Kogan i Teichler, 2007.) i istraživača te odanosti znanstvenoj disciplini što je uzrokovalo svojevršno otuđivanje sveučilišnih nastavnika, zatvaranje u uske okvire discipline i odjela te intenziviranje istraživanja zbog financijske koristi i karijere, a ne dobrobiti zajednice i društva (Rice, 1996.).

Brojni autori naglašavaju kako bi sveučilište u zajednici trebalo kontinuirano igrati ulogu modela demokracije (kako bi se demokracija uspješno nastavila razvijati). Način na koji sveučilišta žive kroz svoje temeljne zadaće i pristupaju rješavanju

problema poput, primjerice, rasnih i vjerskih razlika, razlika u moći, kulturalnih razlika i drugih raznovrsnih pitanja, trebao bi biti model civilnog života koji se promiče u zajednici.

Visoko školstvo sve je češće metom kritičara koji tvrde kako su sveučilišta zakazala u svojoj obrazovnoj misiji te kako studenti (uspješno) napuštaju sveučilišta bez razvijenih sposobnosti aktivnog građanina. Kritizira se i istraživačka misija te se upozorava kako akademska istraživanja ne odgovaraju na potrebe zajednice i da su sveučilišta, potpuno neosjetljiva na probleme i preokupacije suvremenog društva, u potpunosti izgubila svoj civilni smisao (Hollander i Harley, 2003.). Kritičari pozivaju sveučilišta da ozbiljno promisle o svojoj misiji i postavljenim prioritetima u kontekstu suvremenih društvenih potreba.

U tom se procesu snažno zagovara potreba institucionalizacije civilne misije sveučilišta. Naime, međunarodna iskustva pokazuju kako je institucionalizacija važan mehanizam promicanja načela civilne misije sveučilišta i poticanja predstavnika akademske zajednice na aktivnije promišljanje o vlastitoj ulozi te ulozi temeljnih akademskih djelatnosti. Institucionalizacija civilne misije, konkretnije civilnoga zalaganja i doprinosa razvoju zajednice, od sveučilišta zahtjeva čvrstu i dugoročnu povezanost temeljnih akademskih djelatnosti sa zajednicom. Poruka o vrijednostima civilne misije i civilnog zalaganja sveučilišta mora se poslati s vrha upravljačkih razina i biti sastavnim dijelom strateških dokumenata (Bringle i Hatcher, 2000., Furco, 2001., Lombardi, 2001.).

6. (Civilna) misija hrvatskih sveučilišta: rezultati istraživanja

Područje civilne misije sveučilišta dosada nije izazivalo značajniji interes u hrvatskoj istraživačkoj zajednici i neopravdano je zanemareno u domaćem znanstvenom diskursu. Osim rijetkih radova koji tematiziraju ovo područje (Ćulum i Ledić, 2009., Ledić, J., Ćulum, B., Nuždić, S. Jančec, L., 2008., Ledić, J., 2007., Ćulum, B., Ledić, J. i Nuždić, S. 2007.) ne mogu se pronaći podaci i rezultati istraživanja o tome koliko su sveučilišta učinila u ovom kontekstu. Upravo na tome i počiva temeljna motivacija za ovo istraživanje.

Polazeći od pretpostavke o važnosti institucionalizacije civilne misije sveučilišta, pristupili smo kvalitativnoj analizi temeljnih zakonskih i strateških dokumenata koji reguliraju i opisuju visoko obrazovanje u Hrvatskoj. Rezultati analize dokumenata čine temeljnu pretpostavku za poticanje i razvoj civilne misije i civilnog zalaganja na hrvatskim sveučilištima te služe kao osnova za promišljanja projekcije razvoja civilne misije sveučilišta u Hrvatskoj kao i preporuka za jaču integraciju civilne misije u temeljne akademske djelatnosti sveučilišta u Hrvatskoj.

6.1. Ciljevi istraživanja

Ovim se istraživanjem nastoje ispuniti dva temeljna cilja:

(I) utvrditi pretpostavke poticanja i razvoja civilne misije i civilnog zalaganja na hrvatskim sveučilištima;

(II) izraditi projekciju razvoja civilne misije sveučilišta u Hrvatskoj te predložiti strateške promjene koje sveučilišta trebaju poduzeti kako bi koncept civilne misije sveučilišta (snažnije) integrirala u svoje temeljne akademske djelatnosti.

Pokazatelji prisutnosti civilne misije sveučilišta u dokumentima koje smo analizirale utvrđeni su pregledom relevantne znanstvene i stručne literature te međunarodnih istraživačkih projekata i dostupnih instrumenata istraživanja. Određena su tri pokazatelja: (I) *doprinos razvoju zajednice*, (II) *aktivno građanstvo* i (III) *društvena odgovornost*. Svaki se od ovih pokazatelja analizirao kroz temeljne akademske djelatnosti: *nastavu, istraživanje i djelovanje u zajednici*, a dodatno je analizirana i dimenzija *upravljanja*³⁴.

Doprinos razvoju zajednice sastavni je dio civilne misije sveučilišta i rezultat je nastojanja povezivanja sveučilišta sa suradnicima i partnerima u zajednici u kojoj sveučilište djeluje. U kontekstu ovog istraživanja, koncept doprinosa razvoju zajednice predstavlja stvaranje partnerskih odnosa temeljenih na međusobnoj potpori, jednakom statusu, jasno definiranim ciljevima i očekivanim ishodima, čestoj komunikaciji i dugoročnoj suradnji radi razvoja zajednice u kojoj sveučilište djeluje³⁵. Takvo zalaganje implicira promišljenu i argumentiranu interakciju sa svijetom izvan sveučilišta u najmanje četiri područja: u definiranju ciljeva, svrhe i prioriteta sveučilišta, zatim povezivanju nastave i učenja sa zajednicom, neprestanom dijalogu između istraživača i praktičara te preuzimanju veće odgovornosti članova akademske zajednice u ulozi aktivnih građana.³⁶

Aktivno građanstvo, u najširem smislu riječi, podrazumijeva aktivno sudjelovanje građana u javnom životu zajednica u kojima žive i djeluju. Prema Koaliciji za civilno zalaganje i vodstvo (*Coalition for Civic Engagement and Leadership*) aktivno građanstvo odnosi se na „...*djelovanje temeljeno na osjećaju odgovornosti prema zajednici; to uključuje široki raspon aktivnosti, od razvijanja osjećaja društvene odgovornosti do aktivnog doprinosa razvoju civilnoga društva i unapređenju javnoga dobra. Civilno zalaganje obuhvaća pojam i ideju globalnog građanstva i uzajamne ovisnosti. Putem civilnog zalaganja se pojedinci – kao građani svojih zajednica, države i svijeta – osnažuju kao nositelji pozitivne društvene promjene za*

³⁴ Prijedlog modela analize razvijen je tijekom rada na dva pilot istraživanja (*Analiza civilne misije hrvatskih sveučilišta, i Civilno zalaganje i djelovanje u zajednici: analiza aktivnosti na sveučilištu u Rijeci*) ostvarena u okviru projekta *Sveučilište i vanjsko okruženje u kontekstu europskih integracijskih procesa* u razdoblju od 2006. do 2009. godine na Sveučilištu u Rijeci. Rezultati pilot istraživanja predstavljani su na dvije međunarodnim konferencije, a dio je i objavljen (više informacija pogledati u: Ledić, J., Čulum, B., Nuždić, S. i Jančec, L. (2008.). *What Role Do Croatian Higher Institutions Play? A study on University Civic Mission. 4th International Barcelona Conference on Higher Education, Vol. 8. Higher education and citizenship, participation and democracy*. Barcelona: GUNI. Dostupno na mrežnoj stranici <http://www.guni-rmies.net>).

³⁵ Ovaj je indikator, između ostalih, bio korišten i u međunarodnom istraživačkom projektu *The American Democracy Project: Civic Engagement, Higher Education, and the 21st Century* u kojem je korištena navedena definicija.

³⁶ Ova je definicija korištena u dokumentu *Engagement as a Core Value for the University: A Consultation Document* (2001.).

bolju demokraciju“ (Coalition for Civic Engagement and Leadership, 2005.). U dokumentima koje smo analizirale tražile smo elemente koji upućuju na poticanje obrazovanja studenata za aktivno građanstvo, kao i poticanje civilnog zalaganja članova akademske zajednice.

Društvena odgovornost, u kontekstu ovoga istraživanja, definirana je kao koncept prema kojemu sveučilišta poduzimaju sve potrebne korake kako bi unaprijedila kvalitetu života svih svojih djelatnika, njihovih obitelji, studenata, nastavnoga osoblja, lokalne zajednice u kojoj djeluju te društva u cjelini. Društvena odgovornost visoko obrazovnih institucija, kao i njihovih dionika, odnosi se na odgovornost prema društvu u cjelini, a tiče se i javne dimenzije obrazovnog rada.

6.2. Analizirani dokumenti

Ukupno je analizirano sedamdeset i devet dokumenta (trideset i pet dokumenata primarne kategorije te dodatnih četrdeset i četiri zapisnika sa sjednica Rektorskog zbora).

Vrsta dokumenta	Broj
Dokumenti primarne zakonske regulative visokog obrazovanja u Republici Hrvatskoj	29
Dokumenti koji usmjeravaju i opisuju visoko obrazovanje u Republici Hrvatskoj	6
Zapisnici sa sjednica Rektorskog zbora	44
Ukupno	79

Tablica 2. Dokumenti uključeni u analizu

Među dokumentima primarne zakonske regulative visokog obrazovanja u Republici Hrvatskoj analizirani su sljedeći:

- Zakon o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju³⁷
- Statuti sveučilišta
- Statuti sastavnica sveučilišta
- Pravilnik o izborima u znanstveno-nastavna, znanstvena, nastavna, suradnička i stručna zvanja

U vrijeme provedbe istraživanja, prema podacima Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa iz travnja 2009. godine, u Hrvatskoj je djelovalo ukupno 130 visokih učilišta (7 sveučilišta, 13 javnih veleučilišta, 3 javne visoke škole, 3 privatna veleučilišta te 25 privatnih visokih škola). U ovu su analizu uključena samo javna (državna) sveučilišta i njihove sastavnice koje imaju status pravne osobe. Analizirano je sedam statuta svih sveučilišta u Hrvatskoj te dodatnih dvadeset statuta pojedinih sastavnica prema znanstvenom području.³⁸ Strukturu uzorka statuta ukupno je činilo 27 statuta, sedam sveučilišnih i dvadeset statuta sastavnica³⁹:

- Statut Sveučilišta u Zagrebu (UNIZG) sa statutima šest fakulteta: Ekonomski fakultet Sveučilišta u Zagrebu (EFZG), Fakultet elektrotehnike i računarstva Sveučilišta u Zagrebu (FERZG), Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu (FFZG), Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu (MEDZG), Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu (PRAVZG) i Akademija dramskih umjetnosti Sveučilišta u Zagrebu (ADUZG);
- Statut Sveučilišta u Splitu (UNIST) sa statutima četiri fakulteta⁴⁰: Fakultet elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje Sveučilišta u Splitu (FESBST), Filozofski fakultet Sveučilišta u Splitu (FFST), Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu (MEDST) i Pravni fakultet Sveučilišta u Splitu (PRAVST);
- Statut Sveučilišta u Rijeci (UNIRI) sa statutima šest fakulteta: Ekonomski fakultet Sveučilišta u Rijeci (EFRI), Filozofski fakultet Sveučilišta u Rijeci

³⁷ Zakon o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju donio je Hrvatski sabor u srpnju 2003. godine (Narodne novine 123/03) nakon čega su uslijedile njegove izmjene i dopune (Narodne novine 198/03, 105/04, 174/04 i 46/07).

³⁸ Jedan fakultet za svako znanstveno područje po sveučilištu kako bi se zadovoljila zastupljenost svih znanstvenih područja.

³⁹ Svi analizirani statuti u vrijeme provedbe istraživanja bili su dostupni na mrežnim stranicama sveučilišta i sastavnica.

⁴⁰ Statuti Ekonomskog fakulteta i Umjetničke akademije Sveučilišta u Splitu nisu dostupni na mrežnim stranicama.

(FFRI), Medicinski fakultet Sveučilišta u Rijeci (MEDRI), Pravni fakultet Sveučilišta u Rijeci (PRAVRI), Tehnički fakultet Sveučilišta u Rijeci (TEHRI) i Akademija primijenjenih umjetnosti Sveučilišta u Rijeci (APURI);

- Statut Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku (UNIOS) sa statutima četiri fakulteta⁴¹: Ekonomski fakultet Sveučilišta u Osijeku (EFOS), Filozofski fakultet Sveučilišta u Osijeku (FFOS), Medicinski fakultet Sveučilišta u Osijeku (MEDOS) i Pravni fakultet Sveučilišta u Osijeku (PRAVOS);
- Statut Sveučilišta u Dubrovniku (UNIDU);
- Statut Sveučilišta u Zadru (UNIZD) i
- Statut Sveučilišta u Puli (UNIPU).

Drugu skupinu činilo je šest strateških dokumenta koji usmjeravaju i opisuju visoko obrazovanje u Republici Hrvatskoj:

- Plan razvoja sustava odgoja i obrazovanja 2005. - 2010.⁴²
- Strateški okvir razvoja 2006. - 2013.⁴³
- Strategije razvoja sveučilišta (Zagreb, Zadar i Rijeka)
- OECD Thematic Review of Tertiary Education – Country Background Report for Croatia.

Sveučilišta u Hrvatskoj promišljanju i pisanju svojih strateških smjernica posvetila su se u razdoblju od nekoliko godina, pri čemu njihov razvoj nije bio vođen podjednakim kriterijima. Tako od sedam sveučilišta u Hrvatskoj, samo tri imaju izrađene dokumente koji jasno upućuju na to da se radi o strateškim smjernicama

⁴¹ Pri Sveučilištu u Osijeku ne djeluje umjetnička akademija, a statut Tehničkog fakulteta nije dostupan na mrežnim stranicama.

⁴² Strateški razvojni dokument koji je Vlada Republike Hrvatske usvojila 9. lipnja 2005. godine, temeljen na sveobuhvatnom razmišljanju sustava odgoja i obrazovanja, u čijoj su raspravi sudjelovali brojni stručnjaci, znanstvenici te socijalni i drugi partneri.

⁴³ Programski dokument usvojen na sjednici Vlade Republike Hrvatske 4. kolovoza 2006. godine. On utvrđuje prioritete i akcije čije bi provođenje trebalo osigurati stabilan gospodarski rast, zapošljavanje i bolji životni standard. U okviru se nalazi deset programskih područja. U predgovoru je zapisano kako strateški okvir prepoznaje obrazovanje, kvalitetu znanja te produktivnu uporabu znanstvenih rezultata kao temelje razvoja i transformacije hrvatskog društva i gospodarstva u društvo temeljeno na znanju. Upravo će znanje, obrazovanost i izvrsnost, ističe u predgovoru tadašnji predsjednik Vlade Republike Hrvatske, omogućiti da prepoznamo i iskoristimo sadašnje i buduće izazove kako bismo ostvarili rast, zapošljavanje i napredak. U kontekstu ovog rada provedena je analiza tri područja: *ljudi, znanje i obrazovanje*, zatim *znanost i informacijsko-komunikacijska tehnologija* te *socijalna kohezija i pravda*.

razvoja – Sveučilište u Zagrebu, Sveučilište u Rijeci i Sveučilište u Zadru. Sveučilište u Zagrebu tako posjeduje *Istraživačku strategiju Sveučilišta u Zagrebu 2008.-2013.* (pri čemu je jasno kako je spomenuti dokument usmjeren samo na jedan segment akademskih djelatnosti). Sveučilište u Rijeci posjeduje dokument *Sveučilište u Rijeci: strategija 2007.-2013.* (integralna strategija), a Sveučilište u Zadru dokument *Razvojne odrednice Sveučilišta u Zadru 2006.-2010.* (integralna strategija). Navedeni su dokumenti dostupni na mrežnim stranicama sveučilišta. Pregled mrežne stranice Sveučilišta u Splitu upućuje na postojanje Povjerenstva za znanost Sveučilišta u Splitu koje je na sjednici održanoj 23. lipnja 2008. godine raspravljalo o prijedlogu *Znanstvene strategije Sveučilišta u Splitu* za razdoblje od 2009. do 2014. Tom su prilikom definirani kratkoročni ciljevi te je predložen sadržaj dokumenta.⁴⁴ Sveučilište u Dubrovniku i Sveučilište u Puli nemaju dokumente koji se mogu svrstati u kategoriju strateških razvojnih dokumenata, dok Sveučilište u Osijeku posjeduje *Strategiju inozemnih znanstveno-istraživačkih projekata*, dokument koji nije prikladan za ovu razinu analize te stoga i nije uključen u uzorak. U konačnici, analizirane su tri strategije hrvatskih sveučilišta.

Treću skupinu analiziranih dokumenata čine zapisnici sa sjednica Rektorskog zbora koji su poslužili za analizu i proces redefiniranja minimalnih uvjeta Rektorskog zbora za ocjenu nastavne i stručne aktivnosti u postupku izbora u znanstveno-nastavna i nastavna zvanja (u kojem je imala priliku sudjelovati šira akademska zajednica). Cilj ovog dijela bila je analiza inicijativa kojima su se zagovarali dodatni elementi vrednovanja, radi utvrđivanja jesu li neke od inicijativa proizašle iz diskursa civilne misije sveučilišta. Kako bi se stekao uvid u tijek procesa i tako omogućila analiza prijedloga elemenata vrednovanja u akademskim djelatnostima visokoškolske nastave i djelovanja u zajednici, dodatno je izvršena i analiza četrdeset i četiri zapisnika sa sjednica Rektorskog zbora (dostupnih na mrežnim stranicama) održanih u razdoblju od 17. prosinca 2002. godine do 16. veljače 2007. godine.

Odmah valja naglasiti kako je analiza pravno-organizacijskih akata učinjena isključivo na razini analize dokumentacije i u obzir nije uzimana provedba pojedinih akata. Moguće je, naime, pretpostaviti da deklarirana namjera u dokumentu ne mora upućivati i na stvarno stanje u praksi.

⁴⁴ Valja napomenuti kako osam sastavnica Sveučilišta u Splitu ima razvijene strateške dokumente (Umjetnička akademija, Pomorski fakultet, Medicinski fakultet, Kemijsko-tehnološki fakultet, Katoličko-bogoslovni fakultet, Građevinsko-arhitektonski fakultet, Filozofski fakultet i Fakultet elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje), ali isti nisu uključeni u uzorak analize.

Za analizu statuta uglavnom je korištena analiza sadržaja zbog prirode istraživanja te svoje objektivnosti, sustavnosti i općenitosti (Milas, 2005.) uz primjenu subjektivne analize građe. U analizi se, kako je već napomenuto, polazilo od prethodno utvrđenih indikatora civilne misije sveučilišta - *doprinosa zajednici, aktivnog građanstva i društvene odgovornosti*. Svaki se od indikatora promatrao kroz temeljne akademske djelatnosti - *nastavu, istraživanje i djelovanje u zajednici te upravljanje*⁴⁵.

Statuti su u načelu analizirani iz kvalitativne perspektive, ali je prethodno učinjena i kvantitativna analiza koja upućuje na brojnost pojavljivanja utvrđenih indikatora u ovim dokumentima. Brojnost pojavljivanja ne prikazuje se i ne analizira kroz postotke, već apsolutne brojke, jer se polazi do pretpostavke kako se time jasnije upućuje na pojavnost pojedinih indikatora u statutima. Pored navedenog, iz tekstova statuta (fizička jedinica) izdvojeni su članci (tematske jedinice), dijelovi članaka ili tek formulacije unutar statuta (sintaktičke i gramatičke jedinice) koje se odnose na zadane indikatore (vidi Prilog 1. Matrica zastupljenosti civilne misije u statutima). Odabran je najjednostavniji način kvalifikacije sadržaja, i to pretvaranje u binarnu varijablu u kojoj se jedinica pridružuje sadržaju u kojem je kategorija prisutna, a ništica onome u kojem je odsutna⁴⁶. Izvršene su kvantitativna i kvalitativna analiza tako što su analizirani cjelokupni tekstovi statuta i primarno izdvojeni oni dijelovi članaka koji su, u svojoj biti, imali jasno usmjerenje prema definiranim pokazateljima civilne misije sveučilište - *doprinosu zajednici, aktivnom građanstvu i društvenoj odgovornosti*. Ovdje je važno istaknuti da se potom, poštujući nacionalni kontekst visokoškolskog obrazovanja i aktualnost Bolonjske reforme, krenulo u analizu manje restriktivnog pristupa pa su se u obzir uzimali i oni dijelovi koji su samo kroz fraze ili šire opisne elemente dali naslutiti usmjerenost definiranim pokazateljima civilne misije sveučilišta.

Za analizu i interpretaciju *Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, Pravilnika o izborima u znanstveno-nastavna, znanstvena, nastavna, suradnička i stručna zvanja*, strateških dokumenata Republike Hrvatske te strategije

⁴⁵ Osim poticanja studenata putem nastave i istraživanja, želi li promicati vrijednosti demokracije u svojim djelatnostima, za sveučilište je osobito važno u upravljačku strukturu uključiti demokratska načela što je bio argument za uvođenje dodatne analize utvrđenih indikatora i kroz segment upravljanja. Brojni autori naglašavaju kako ideja civilne misije te procesi konkretnog civilnog zalaganja sveučilišta, moraju biti institucionalizirani i utemeljeni u upravljačkim strukturama, organizacijskoj kulturi i stratejskim dokumentima.

⁴⁶ Pretpostavka je kako učestalost pojavljivanja pojma nije valjan pokazatelj njegove važnosti te stoga ponavljanje kategoriziranog sadržaja unutar iste jedinice nije mijenjalo jednom već dobiveni rezultat pa tako nije bilo važno je li se traženi izraz pojavio jedanput ili više puta.

razvoja sveučilišta, korišten je isključivo kvalitativni pristup koji podrazumijeva prikazivanje elemenata vezanih uz visoko školstvo i onih koji upućuju na usmjerenost definiranim pokazateljima civilne misije sveučilišta.

6.3. Civilna misija sveučilišta u primarnoj zakonskoj regulativi visokog obrazovanja u Hrvatskoj

6.3.1. Zakon o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju

Zakon o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (u daljnjem tekstu Zakon) obvezuje sveučilišta na to da, uvažavajući svoje specifičnosti, svoje djelovanje usklade sa zahtjevima koji se postavljaju suvremenom sveučilištu. Suvremena sveučilišta u Europi i svijetu, osim svojim tradicionalnim zadaćama nastave i istraživačke akademske djelatnosti, posebnu pažnju posvećuju civilnoj misiji. S novim Zakonom započela je reforma visokog obrazovanja čiji je krajnji cilj pretvoriti hrvatsko društvo u društvo znanja te osigurati gospodarstvo utemeljeno na znanju koje će se uspješno nositi sa suvremenim globalizacijskim procesima.

Utvrđivanje postojanja definiranih indikatora civilne misije sveučilišta (doprinos zajednici, aktivno građanstvo i društvena odgovornost sveučilišta) u Zakonu nije dalo rezultata. Ipak, slijedeći vlastiti izbor manje restriktivnog pristupa i analize svih elemenata koji upućuju na usmjerenost definiranim pokazateljima, ustanovile smo određenu otvorenost pravnog okruženja za pitanje civilne misije sveučilišta.

Tako Zakon u člancima 2. i 3. upućuje na važnost „*otvorenosti visokih učilišta prema javnosti, građanima i zajednici*“, važnost „*interakcije s društvenom zajednicom*“, „*obvezu sveučilišta da razvije društvenu odgovornost studenata i drugih članova akademske i znanstvene zajednice*“ te važnost „*djelovanja u skladu s potrebama zajednice*.“ Iako već u prvim člancima jasno istaknuta i proklamirana, ova se načela civilne misije sveučilišta ne razvijaju sustavno kroz preostali dio Zakona pa ostaje nejasno na što se odnosi interakcija s društvenom zajednicom, na koji način bi sveučilišta trebala ispunjavati svoju obvezu razvoja društvene odgovornosti studenata i drugih članova akademske zajednice te što konkretno znači djelovati u skladu s potrebama zajednice, kroz koje akademske djelatnosti i na koji način. Da je važnost interakcije s društvenom zajednicom prepoznata, ali i dalje neprecizno određena, daje naslutiti i članak 60. u kojem se, opisujući ulogu Sveučilišnog savjeta, između ostalog, ističe kako „...*posebice, Sveučilišni savjet brine o razvoju sveučilišta i njegovoj interakciji s društvom u kojemu djeluje*...“

U članku 4., u kojem se analizira pitanje akademske slobode, daje se iščitati i indikator društvene odgovornosti sveučilišta pa se ističe da „...akademske slobode, akademska samouprava i autonomija sveučilišta uključuju i odgovornost akademske zajednice prema društvenoj zajednici u kojoj djeluje.“ Indikator društvene odgovornosti sveučilišta spram zajednice u kojoj djeluju i javnosti (pri čemu nije jasno na koji se segment javnosti ovaj članak odnosi – profesionalne javnosti i/ili šire javnosti) čita se i u članku 53. dijela *Osnovne odredbe o sveučilištu*: „O ispunjavanju svojih zadaća, posebno u izgradnji hrvatske nacionalne kulture, sveučilišta obavještavaju javnost najmanje jednom godišnje.“

Iz spomenutog dijela *Osnovnih odredbi o sveučilištu*, članka 53., jasno je kako se od sveučilišta očekuje prvenstveno usmjerenje k profesionalnim znanjima i vještinama pa tako u ovom dijelu nema naznaka o obrazovanju društveno odgovornih i aktivnih građana. U članku je zapisano sljedeće: „(1) Sukladno svojoj zadaći iz članka 3. ovoga Zakona sveučilišta su obrazovne ustanove koje povezivanjem znanstvenog istraživanja, umjetničkog stvaralaštva, studija i nastave razvijaju znanost, struku i umjetnost, pripremaju studente za obavljanje profesionalnih djelatnosti...“

Definirani indikator doprinosa zajednici u Zakonu se ogleda jedino u članku 66., u dijelu koji govori o povezivanju prakse, znanosti, umjetnosti i visokog obrazovanja, gdje piše: „(1) Sveučilište te fakulteti i umjetničke akademije, uz suglasnost sveučilišta, mogu osnovati organizacije ili svoje unutarnje organizacijske cjeline u kojima se obavlja djelatnost kojom se povezuje praksa, znanost, umjetnost i visoko obrazovanje i u čijem radu mogu sudjelovati i studenti (inženjerijski biro, radionice, pravni centri, centri za socijalni rad i drugu pomoć građanima...)“

Iako se iz ovog dijela analize *Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju* teško može zaključiti na što se konkretno odnosi interakcija sa zajednicom ili što uključuje odgovornost akademske zajednice prema društvenoj zajednici, očigledno je da postoji prostor koji upućuje na definirana osnovna načela civilne misije sveučilišta.

6.3.2. Statuti sveučilišta

Nakon analize *Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju* pristupile smo analizi statuta kojima se regulira djelatnost svakog sveučilišta i fakulteta. Statuti sveučilišta i njihovih sastavnica analizirani su prema već opisanim indikatorima civilne misije sveučilišta – *doprinosu zajednici, aktivnom građanstvu i društvenoj*

odgovornosti. Svaki je od indikatora, podsjećamo, potom promatran kroz segment tri temeljne akademske djelatnosti – *nastavu, istraživanje i djelovanje u zajednici* te dodatno kroz proces *upravljanja*⁴⁷.

Analiza statuta pokazala je kako hrvatska sveučilišta slabo promišljaju o civilnoj misiji u okvirima svih svojih temeljnih djelatnosti. Najviše se važnosti pridaje upravljanju, ali ne kod svih indikatora civilne misije sveučilišta (Vidjeti Tablicu 3.).

Indikator	Djelatnost	N = 7
DOPRINOS RAZVOJU ZAJEDNICE	nastava	1
	istraživanje	1
	zajednica	4
	upravljanje	7
AKTIVNO GRAĐANSTVO	nastava	0
	istraživanje	0
	zajednica	0
	upravljanje	7

⁴⁷ Rezultate ovog dijela analize zanimljivo je promatrati i u kontekstu rezultata pilot istraživanja *Civilno zalaganje i djelovanje u zajednici: analiza aktivnosti na Sveučilištu u Rijeci* provedenog 2007. godine na Sveučilištu u Rijeci. Zadatak je ovog istraživanja bio ispitati iskustva i stavove studenata o civilnom zalaganju i djelovanju sveučilišta u zajednici. U istraživanju se civilno zalaganje i djelovanje u zajednici također ispitivalo kroz akademske djelatnosti: istraživanje, nastavu i djelovanje u zajednici te kroz studentska upravljačka tijela. Za potrebe istraživanja sastavljen je upitnik (*Upitnik o ispitivanju aktivnosti civilnog zalaganja na Sveučilištu u Rijeci*) kojim su se ispitivala studentska iskustva, stavovi, mišljenja te prijedlozi aktivnosti vezanih uz civilno zalaganje na sveučilištu. Uzorak istraživanja činila su 192 studenta s deset sastavnica Sveučilišta u Rijeci (Akademija primijenjenih umjetnosti, Filozofski fakultet, Građevinski fakultet, Pomorski fakultet, Pravni fakultet, Tehnički fakultet, Fakultet za hotelski i turistički menadžment, Učiteljski fakultet, Ekonomski fakultet, Medicinski fakultet). Osim prema fakultetu koji pohađaju, analiza među ispitanicima izvršena je prema obilježjima spola, dotadašnjeg uspjeha na fakultetu te njihova članstva u studentskim i drugim udrugama. Iako se radi o rezultatima pilot istraživanja koje nije opravdano uspoređivati s rezultatima ovog istraživačkoga rada, u ovom će se poglavlju, na tragu komentara i informacije, predstaviti samo neki od najznačajnijih rezultata koji se mogu promatrati i dovoditi u kontekst rasprave o statusu civilne misije sveučilišta u analiziranim statutima.

Indikator	Djelatnost	N=7
DRUŠTVENA ODGOVORNOST	nastava	0
	istraživanje	1
	zajednica	3
	upravljanje	0

Tablica 3. Prisutnost definiranih indikatora prema djelatnostima u statutima sveučilišta (N)

Doprinos razvoju zajednice

Analizom statuta utvrđeno je kako sveučilišta u svojim temeljnim dokumentima najmanje promiču doprinos razvoju zajednice kroz nastavu (jedan od sedam statuta) i istraživanje (jedan od sedam statuta), a najviše kroz upravljanje za koje svih sedam sveučilišta ima odredbe povezane s ovim indikatorom. Povezanost indikatora doprinosa razvoju zajednice i sveučilišne nastave nalazi se jedino u statutu Sveučilišta u Dubrovniku gdje se u *Polaznim osnovama* navodi kako će se „...pratiti potrebe društvene zajednice pri izradi novih nastavnih planova i programa kojima je ishodište u tradiciji i kulturi Dubrovnika, ali i uvođenju onih najsuvremenijih poradi istodobnoga stvaranja nove tradicije“ (str. 2.).

Istraživanja provedena radi uključivanja i razvoja zajednice, prema zajednici se odnose kao prema partneru i sudioniku, a ne samo kao pasivnom primatelju informacija. Drugim riječima, zajednica sudjeluje kao partner u raznim fazama istraživanja, od definiranja problema do prikupljanja podataka ili korištenja rezultata istraživanja. Time zajedničkim naporima stvaraju znanja koja koriste zajedničkim ciljevima, jačaju kako institucionalne kapacitete, tako i kapacitete u zajednici te potiču članove na djelovanje (Checkoway, 2001.). Doprinos razvoju zajednice kroz istraživačku djelatnost prepoznalo je Sveučilište u Dubrovniku koje „...koristi i interpretira znanstvene informacije za potrebe razvitka“ (čl. 32., str. 10.).

Doprinos razvoju zajednice, promatran kroz djelovanje u zajednici, istaknut je u statutima četiri sveučilišta pa je tako u statutu Sveučilišta u Rijeci, Sveučilišta u Osijeku te Sveučilišta u Splitu na podjednak način istaknuto da „Svoje zadaće Sveučilište ostvaruje u skladu s potrebama zajednice u kojoj djeluje.“ Sveučilište u Zagrebu ovaj indikator ističe na drukčiji način od ostalih sveučilišta pa navodi kako „...kao stožerna institucija posebnu brigu vodi o ostvarivanju programa od strateškog interesa za Republiku Hrvatsku, te o razvoju regionalnih i lokalnih zajednica“ (čl. 3., str. 2.).

Rezultati za doprinos razvoju zajednice kroz upravljanje pokazuju da je svako hrvatsko sveučilište u načelu spremno na „interakciju s društvom u kojem djeluje“ (čl. 2.), kako se i navodi u *Zakonu o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju* pa je ovaj rezultat i bio očekivan. Ono što naša sveučilišta čini posebno otvorenima prema uključivanju zajednice u procese upravljanja jest uključivanje predstavnika lokalne i regionalne (područne) samouprave u rad Sveučilišnog savjeta kao što to u svojim statutima ističu Sveučilište u Osijeku (čl. 67., str. 28.), Puli (čl. 30., str. 9.) i Rijeci (čl. 64., str. 22.).

Promicanje aktivnog građanstva

Praćenje indikatora promicanja aktivnog građanstva u statutima sveučilišta dovodi do zanimljivog rezultata koji upućuje na to da ni u jednom statutu nije prepoznata važnost promicanja aktivnog građanstva kroz temeljne akademske djelatnosti, nastavu, istraživanje i djelovanje u zajednici, dok je kod svih sveučilišta ovaj indikator moguće dovesti u vezu s procesima upravljanja, preciznije, sudjelovanjem studenata u raznim upravljačkim tijelima.

Ovdje je važno interpretirati prvi dio nalaza i upozoriti na izostanak svake povezanosti temeljnih akademskih djelatnosti s poticanjem aktivnog, demokratskog građanstva među akademskom zajednicom. Uzimajući u obzir da je cjelokupna studentska populacija uključena jedino u nastavu, a znatno manji broj u istraživanje i djelovanje u zajednici, postavlja se pitanje koliki udio studenata doista ima priliku aktivno sudjelovati u oblicima rada kojima se potiče njihov aktivan angažman i zalaganje u zajednici?⁴⁸. Trenutačno stanje pravnog okruženja jasno pokazuje kako je neosjetljivo na pitanje uloge sveučilišnih nastavnika i njihovih djelatnosti u poticanju zalaganja studenata te je stoga razvidno kako je spomenuto pitanje potpuno zanemaren segment statutarnih odredbi. Ovaj nalaz otvorenim ostavlja pitanje o promicanju aktivnog građanstva kao važnog segmenta održivosti demokracije na hrvatskim sveučilištima i opravdano je zapitati se je

⁴⁸ Na izostanak elemenata civilnog zalaganja u visokoškolskoj nastavi upućuju i rezultati već spomenutog pilot istraživanja *Civilno zalaganje u zajednici: analiza aktivnosti na Sveučilištu u Rijeci* što, između ostalog, pokazuju i sljedeće niske prosječne vrijednosti svih uključenih fakulteta: za tvrdnju „*Na mojem fakultetu se kroz nastavu potiče interakcija sa zajednicom*“, prosječna ocjena iznosi AS=2.8. Kod procjene tvrdnje „*Nastava koju polazim utječe na stjecanje znanja i vještina za aktivno građanstvo i društvenu odgovornost*“, prosječna vrijednost svih fakulteta iznosi AS=3.0. Najniža prosječna vrijednost svih fakulteta, u odnosu na ostale tvrdnje (AS=2.1) zabilježena je kod tvrdnje „*Na mojem fakultetu postoje kolegiji koji studentima, pored nastave, omogućuju i učenje kroz djelovanje u zajednici (npr. volonterski angažman i/ili sudjelovanje u istraživanju o temama važnima za zajednicu)*“. Pozitivan nalaz, u kontekstu predstavljenih rezultata, odnosi se na tvrdnju kojom studenti naglašavaju motivacijski potencijal osobnog aktivnog angažmana u zajednici. Naime, studenti su stava kako bi „*aktivan angažman studenata u zajednici kroz raznovrsne projekte i nastavne aktivnosti potaknute na fakultetu, motivirao veći broj studenata na praćenje razvoja lokalne zajednice*“ (AS=4.3).

li aktivno građanstvo, u kontekstu pravnog okruženja, uopće prepoznato kao vrijednost. Naime, kako bi se studente poticalo na zalaganje u zajednici i tako promicao koncept aktivnog građanstva, potrebno ih je motivirati i pripremati za promišljanje o javnim društvenim problemima te uključivati u istraživačke projekte⁴⁹ koji se bave važnim društvenim pitanjima (Checkoway, 2001.). Ovaj dio analize upućuje na to da ni jedno hrvatsko sveučilište ne prepoznaje potrebu zagovaranja (civilnog) zalaganja u zajednici i poticanja aktivnog građanstva u akademskoj zajednici.

Osim poticanja studenata kroz nastavu i istraživanje, želi li sveučilište promicati demokraciju u svojim djelatnostima, osobito je važno da u upravljačku strukturu uključi demokratska načela (Ostrander, 2004.). Analiza statuta pokazuje kako svih sedam sveučilišta ističe demokratičnost u vlastitom upravljanju što govori o povoljnom pravnom okruženju za poticanje načela demokracije. Međutim, ovaj visoki rezultat valja promatrati iz pozicije statutarne odredbe kojom je, u statutima svih sveučilišta, potpuno podjednako, istaknuta važnost sudjelovanja studenata u odlučivanju i procesu donošenja odluka („*Student ima pravo na sudjelovanje u odlučivanju sukladno Statutu i na njemu utemeljenim aktima.*“). Iz statutarne odredbe vidljivo kako se aktivno sudjelovanje studenata u

⁴⁹ Jedan od važnijih nalaza pilot istraživanja *Civilno zalaganje i djelovanje u zajednici: analiza aktivnosti na Sveučilištu u Rijeci* upućuje na vrlo nizak stupanj sudjelovanja studenata u istraživanjima (AS=1.6). O važnosti uključivanja studenata u znanstveno-istraživački rad i brige o potrebama i problemima zajednice tijekom razvoja istraživačkih projekata, studenti su nudili odgovore putem pitanja otvorenog tipa. Na ovo je pitanje odgovorilo 111 od 192 ispitanika, odnosno, 57,81% ispitanika. Nešto više od polovice studenata, koji su dali komentar, smatra kako je pri planiranju znanstveno-istraživačkih projekata važno voditi računa o potrebama zajednice te više uključivati studente u znanstveno-istraživački rad. Ostaje ova druga polovica studenata koja zabrinjava jer, očito, ne prepoznaje važnost suradnje fakulteta i zajednice te razvoja projekata s primjenjivim rješenjima u zajednici. Iako se radilo o pitanju otvorenog tipa na koje studenti nisu bili obvezni dati svoj komentar, pomalo zabrinjava i podatak da nešto više od 40% studenata uopće nije odgovorilo na ovo pitanje. Nemoguće je, naravno, iz ove pozicije reći je li tomu razlog nezainteresiranost za problem istraživanja, za znanstveno-istraživačku djelatnost u kontekstu razvoja zajednice ili nešto treće.

upravljanju uglavnom odnosi na pitanja od posebnog interesa za studente⁵⁰. Točnije, predstavnici studenata zastupljeni su u svim upravljačkim tijelima poput Senata, Savjeta, Rektorskog kolegija, Fakultetskih ili Akademskih vijeća te ostalih tijela i povjerenstava, s postotkom utvrđenim statutom pojedine institucije. Međutim, pravo suspenzivnog veta imaju isključivo radi li se o pitanjima od posebnog interesa za studente kao što su ona vezana za "...promjenu sustava studija, osiguranje kvalitete studija, donošenje studijskih programa, utvrđivanje izvedbenih planova studija ili studentski standard" (čl. 23. Statuta Sveučilišta u Rijeci).⁵¹

⁵⁰ Nadovezujući se na ovaj nalaz, zanimljivo je komentirati rezultate pilot istraživanja *Civilno zalaganje i djelovanje u zajednici: analiza aktivnosti na Sveučilištu u Rijeci*, koji pokazuju opće nepovjerenje studenata prema studentskim upravljačkim tijelima jer smatraju da ne predstavljaju njihove interese uspješno (AS=2.7). Da je tomu tako, moglo se vidjeti i tijekom prosvjednih aktivnosti studenata (Nezavisnih studentskih inicijativa) koje su se tijekom 2009. i 2010. godine odvijale na sveučilištima u Hrvatskoj. Studenti su, između ostalog, nezadovoljni ulogom Studentskog zbora u postupku predstavljanja njihovih interesa, organizirali plenum koji su postali mjesto rasprava o aktualnim pitanjima te mjesto donošenja odluka o studentskim aktivnostima. U svojim daljnjim borbama za kvalitetnije upravljačke strukture koje bi predstavljale interese studenata, predstavnici nezavisnih studentskih inicijativa teže zadržavanju plenuma kao forme rasprave o pitanjima važnima za studente. Analizirani statuti hrvatskih sveučilišta posebno naglašavaju važnost sudjelovanja studenata u upravljačkim strukturama i procesima. Zanimljivo je stoga pratiti i nesklad kod aktivnosti upravljanja koja je, valja još jednom istaknuti, izvrsno zastupljena i obrazložena u statutima. Naime, uvidom u studentske komentare i prijedloge zaključuje se kako su najveće nezadovoljstvo studenti pokazali upravo s upravljanjem te ponudili najveći broj komentara i prijedloga za uspješnije uključivanje svoje populacije u upravljačke strukture i procese na fakultetu. Upravo ovaj primjer, postojanje naizgled demokratičnih načela upravljanja s jedne strane te jasno nezadovoljstvo upravljanjem s druge strane, pokazuje o koliko se složenom problemu radi.

⁵¹ Slični rezultati dobiveni su istraživanjem provedenim u sklopu pilot projekta „Sveučilišta kao mjesta građanstva“ (*The University as a Site of Citizenship and Civic Responsibility*) između 2000.-2001. godine, koji se, između ostaloga, bavio i pitanjem sudjelovanja i doprinosa studenata u upravljanju (Više informacija o projektu i rezultatima istraživanja pogledati u Plantan, F. (2002.). *Universities as Sites of Citizenship and Civic Responsibility: Final General Report.*) Naime, ono što se u visokom obrazovanju podrazumijeva pod studentskim predstavništvom u upravljanju, odnosi se na formalne odredbe o studentskim predstavnicima u upravljačkim tijelima visokoobrazovnih institucija i zajedničko je svim europskim sveučilištima (Bergan, 2004.). Međutim, pogleda li se ispod površine, pronalazimo kako većina sveučilišta u svojim odredbama propisuje sudjelovanje studenata u upravljačkim tijelima s manje od 10% (ibid.). Što se tiče njihovih pravnih obveza, kao i u Hrvatskoj, i na ostalim sveučilištima u Europi, studenti imaju pravo izraziti svoje mišljenje i glasati o pitanjima koja se postave u upravljačkim tijelima. Međutim u osam zemalja (od ukupno dvadeset osam uključenih u istraživanje), studentska prava ograničena su na pitanja koja su okarakterizirana kao pitanja od posebnog interesa za studente. Dakle, studenti ne mogu glasati kad se odlučuje o administrativnim i financijskim pitanjima, kurikulumu, doktorskim studijima i slično (ibid.). Razlog zašto je tomu tako, ističe Bergan dalje, može biti dvojak: ili se studentska prava određuju na temelju udjela za koji se smatra da studenti imaju u određenom pitanju ili na temelju njihovih sposobnosti, odnosno znanja o određenim pitanjima. U svakom slučaju, u Hrvatskoj i u Europi, studentsko je predstavništvo formalno osigurano.

Društvena odgovornost

Praćenjem indikatora društvene odgovornosti, zaključujemo kako ni jedno sveučilište u Hrvatskoj ne prepoznaje važnost društvene odgovornosti obrazovnog, odnosno, nastavnog rada i uloge sveučilišnih nastavnika te se tako ne pronalazi ni jedna statutarna odredba koja nastavu i društvenu odgovornost dovodi u vezu. Daljnja je analiza pokazala kako samo jedan statut ima definirane istraživačke obveze i odgovornosti koje bi znanstvenici trebali poduzeti kako bi poticali društvenu odgovornost. Naime, Sveučilište u Zagrebu statutarno određuje potrebu provođenja „*istraživanja u svrhu održivog razvoja*“ (čl. 3., str. 2.). Ovaj je indikator najveću primjenu u statutima pronašao u segmentu djelatnosti u zajednici pa se ističu tri sveučilišta s odredbama koje upućuju na odgovornost predstavnika akademske zajednice prema zajednici u kojoj sveučilište djeluje.

Tako je u statutu Sveučilišta u Splitu zapisano da „...*akademske slobode, akademska samouprava i autonomija uključuju i odgovornost prema društvenoj zajednici u kojoj djeluje*“ (čl. 2., str. 1.). Sveučilište u Zagrebu, primjerice, sve sveučilišne djelatnosti usmjerava „...*prema punom razvoju ljudske osobnosti i promicanju ljudskih prava i temeljnih sloboda*“ (čl. 3., str. 2.), a Sveučilište u Rijeci jedino izrijeком spominje obvezu „...*razvijanja društvene odgovornosti studenata i drugih članova akademske i znanstvene zajednice*“ (čl. 3., str. 4.). Usprkos sve raširenijem pokretu za društvenu odgovornost sveučilišta (Harkavy, 2006.), hrvatska sveučilišta nisu prepoznala važnost društvene odgovornosti ni u segmentu upravljanja pa tako sasvim nejasno ostaje kojim bi se mehanizmima trebao dogoditi razvoj „*društvene odgovornosti studenata i drugih članova akademske i znanstvene zajednice*“, kako se ističe u statutu Sveučilišta u Rijeci, kada on nije prepoznat u suodnosu s nastavom, istraživanjem i upravljanjem.

Konačno, valja zaključiti da analiza statuta sveučilišta u Hrvatskoj pokazuje kako oni ne reguliraju pitanje civilne misije sveučilišta. Ni u jednom statutu ne postoji članak koji se izravno bavi pitanjem (civilnog) zalaganja sveučilišta, dok se u većini ono spominje uglavnom u članku ili člancima koji reguliraju zadaće sveučilišta. Ovdje je važno napomenuti da su ti članci ili izravno preneseni iz *Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju* ili su preuzete formulacije poput djelovanja sveučilišta „*u interakciji s društvenom zajednicom*“ ili „*u skladu s potrebama zajednice*“ pri čemu ostaje nejasno na koje se sve procese odnosi interakcija sa zajednicom te na koji se način definiraju potrebe zajednice s kojima se potom usklađuju aktivnosti, budući da analiza svakog indikatora jasno upućuje na izostanak poveznice između temeljnih akademskih djelatnosti i potreba zajednice. Analizirani su statuti u znatnoj mjeri usklađeni sa *Zakonom o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju*. Međutim, iako je spomenuta usklađenost statuta sa *Zakonom o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju* očekivana,

ona podrazumijeva tek deklarativno preuzimanje formulacija odredbi iz *Zakona* i njihovo uključivanje u statute, a da vodstva sveučilišta nisu strateški promislila o misiji sveučilišta i sagledala važnost civilne misije hrvatskih sveučilišta. Uvid u statute tako ne pokazuje međusobne razlike među sveučilištima. Problem je to o kojem je Boyer govorio još devedesetih godina upozoravajući kako se raznovrsnost sveučilišta sve češće svodi na imitirajuće osnove, kako se zanemaruju posebnosti ustanova i znanstvenih disciplina, jedinstvenost znanstvenih i stručnih područja te temeljne misije. Smatrao je kako se specifičnosti sveučilišta moraju jasno isticati i promicati kroz misiju, viziju i strateške dokumente (Boyer, 1990.).

6.3.3. Statuti sastavnica sveučilišta

Analizi statuta sveučilišta u Hrvatskoj slijedila je analiza statuta sastavnica sveučilišta. Uzorak analiziranih statuta sastavnica sveučilišta u Hrvatskoj činilo je dvadeset statuta fakulteta odabranih prema znanstvenom području (jedan fakultet za svako znanstveno područje po sveučilištu kako bi se zadovoljila zastupljenost svih znanstvenih područja). Analiza statuta pokazala je da fakulteti, slično sveučilištima, uglavnom prenose odredbe iz *Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju* te dodatno i odredbe iz statuta svojih matičnih sveučilišta.

Indikator	Djelatnost	N = 20
DOPRINOS RAZVOJU ZAJEDNICE	nastava	1
	istraživanje	6
	zajednica	3
	upravljanje	0
AKTIVNO GRAĐANSTVO	nastava	1
	istraživanje	0
	zajednica	0
	upravljanje	20
DRUŠTVENA ODGOVORNOST	nastava	6
	istraživanje	3
	zajednica	5
	upravljanje	0

Tablica 4. Prisutnost definiranih indikatora prema djelatnostima u statutima sastavnica (N)

7. (Civilna) misija sveučilišta u Hrvatskoj: nedostatak autentičnog pristupa?

Analiza *Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju*, koji određuje temeljna načela rada sveučilišta u Hrvatskoj, jasno pokazuje kako se od akademske zajednice očekuje promicanje društvene odgovornosti, i to prvenstveno među populacijom studenata, te integracija redovitih akademskih djelatnosti u zajednicu. Statuti temeljeni na *Zakonu*, iako manje u elementima znanstvene i nastavne djelatnosti, posebno naglašavaju važnost sudjelovanja studenata u upravljačkim strukturama i procesima. Dok u statutima sveučilišta i njihovih sastavnica nema dovoljno indikatora koji jasno upućuju na povezanost temeljnih akademskih djelatnosti sa zajednicom, aktivnost upravljanja uglavnom je visoko zastupljena i najopširnije obrazložena.

Važan nalaz koji je potrebno istaknuti svakako je i visoka razina usklađenosti statuta sveučilišta i fakulteta sa zakonskom regulativom. Usklađenost pravnih regulativa očekivana je, međutim, podudaranje dokumenata i statutarnih odredbi na horizontalnoj razini (utvrđena kako između sveučilišta, tako i između sastavnica) te vertikalnoj razini (između sveučilišta i njihovih sastavnica) ipak upućuje tek na svojevrsno zadovoljavanje forme, i što je još važnije, nedostatak autentičnog pristupa prilikom definiranja misije sveučilišta i fakulteta uopće pa tako i definiranja civilne misije. Sveučilišta u Hrvatskoj, i pripadajuće im sastavnice, tako se međusobno ne razlikuju po svojim misijama i načinima definiranja temeljnih akademskih djelatnosti. Pukim kopiranjem nadređenog zakona i statutarnih odredbi ostalih statuta, sveučilišta i njihove sastavnice svoje osnivačke akte tako čine neosjetljivima za specifičnosti znanstvenih područja, institucije i struke za koju obrazuju te zajednice u kojoj djeluju, što bi se kroz statute svakako trebalo uvažavati.

Ono što dodatno zabrinjava nedovoljna je prisutnost traženih indikatora u statutima, praćenih kroz temeljne akademske djelatnosti nastave, istraživanja i djelovanja za zajednicu, a osobito poticanje aktivnog građanstva. Visoko obrazovanje ima ključnu ulogu u pripremi novih generacija za aktivno sudjelovanje u demokratskom društvu. I Vijeće Europe mišljenja je kako je ono uspješno tek onda kada se, pored znanja, naglasak stavlja i na razumijevanje, kreativnost i sposobnost (proaktivnog) djelovanja (Bergan, 2007.). Upravo se stoga, objašnjava dalje Bergan, akademska zajednica mora baviti nastavom i istraživanjem u svim područjima značajnim za održanje našeg demokratskog društva. Sveučilište je sastavni dio zajednice u kojoj djeluje te se članovi sveučilišta moraju uključiti u zajednicu, i to ne samo kao predstavnici akademske zajednice nego i kao građani. Na lokalnoj, nacionalnoj i globalnoj razini, članovi akademske zajednice, ona

sama, ali i institucije, moraju se uključiti u javne rasprave i javno djelovati. Visoko obrazovanje mora igrati ključnu ulogu u razvoju onakva društva kakvo bismo željeli ostaviti budućim generacijama – društva koje je održivo ekološki i politički, ali i socijalno i etnički te gospodarski i kulturalno. Drugim riječima, visoko obrazovanje koje nas priprema i nadahnjuje ne samo na to da budemo uspješni nego i da činimo dobro. Ono mora stvoriti Europu koja se ne boji interakcije sa svijetom koji je okružuje (Bergan, 2007.). Analiza statuta sveučilišta i pripadajućih im sastavnica upućuje na to kako ovdje spomenute dimenzije nisu prepoznate na najvišoj razini te kako temeljni dokumenti, koji reguliraju djelovanje visokoškolskih ustanova, nemaju razvijene odredbe odgovornosti spram zajednice. Iako je indikator poticanja aktivnog građanstva u potpunosti zastupljen kroz aktivnost upravljanja, važno je naglasiti kako ta aktivnost omogućuje aktivno sudjelovanje samo nekolicine predstavnika studentske populacije u upravljačkim tijelima i procesima donošenja odluka.

Postavlja se pitanje imaju li temeljne akademske djelatnosti i sveučilišni nastavnici ulogu i odgovornost za obrazovanje društveno odgovornih i aktivnih građana, s obzirom na to da na razini statuta nastava, istraživanje i djelovanje u zajednici nisu prepoznati kao odgovarajući mehanizmi promicanja koncepta aktivnog građanstva. U ovom kontekstu potrebno je spomenuti izvješće koje je izradio tim hrvatskih stručnjaka radi sudjelovanja u OECD projektu koji analizira tercijarno obrazovanje u svijetu. U izvješću tako stoji da je „...*glavna svrha tercijarnog obrazovanja u Hrvatskoj osobni razvoj mladih ljudi u cilju stjecanja kompetencija za aktivno građanstvo, zapošljavanje na fleksibilnom tržištu rada i napredno učenje*“ (str. 22.). Indikativno je, možda i obećavajuće, što autori izvješća kompetencije za aktivno građanstvo navode na prvom mjestu (na što upozorava i Ledić, 2007.), ali nije jasno na koji su način autori definirali upravo ovakvu svrhu tercijarnog obrazovanja u Hrvatskoj, budući da na ovaj način ona nije definirana ni u *Zakonu*, a ni u pojedinačnim statutima sveučilišta i njihovih sastavnica. Upozorava li ovaj nalaz na neozbiljan pristup autora izradi važnoga referentnoga dokumenta?

Jedan do važnijih nalaza u okviru ovog istraživačkog zadatka svakako je i činjenica da samo Sveučilište u Rijeci i Sveučilište u Zadru imaju razvijenu integralnu strategiju razvoja čime postaje nejasno i nepoznato na kojim temeljima ostala sveučilišta razvijaju svoje planove razvoja te provode djelatnosti u trenutku suočavanja s velikim izazovima reforme i transformacije obrazovnog i istraživačkog djelovanja. *Razvojne odrednice Sveučilišta u Zadru i Istraživačka strategija Sveučilišta u Zagrebu* upućuju na neprepoznavanje indikatora civilne misije sveučilišta u akademskim djelatnostima, dok Sveučilište u Rijeci, sukladno svojoj razvojnoj strategiji, prepoznaje sva tri segmenta djelovanja suvremenog sveučilišta te odgovornost koju ima u razvoju prvenstveno lokalne zajednice u kojoj i djeluje.

Mehanizam poticanja civilnog zalaganja jest, primjerice, institucionalizacija civilne misije, ali pritom se uočava i jedan od najvećih izazova, a to je vrednovanje civilnog zalaganja. Analiza *trenutačnog Pravilnika o izborima u znanstveno-nastavna, znanstvena, nastavna, suradnička i stručna zvanja* jasno upućuje na dominaciju istraživačke izvrsnosti koja uvjetuje napredovanje, a analiza strategija ne ostavlja prostora za optimistično vjerovanje u bilo kakve skorašnje promjene ovog segmenta.

Mnogi autori upozoravaju na opasnost izostanka institucionalnog elementa vrednovanja civilnog zalaganja u zajednici koji bi članovima akademske zajednice jasno poslao poruku o odgovornosti sveučilišta, akademske zajednice te ulozi temeljnih djelatnosti i sveučilišnih nastavnika. Ovaj izostanak potvrđuju i rezultati našeg istraživanja. Bloomgarden i O'Meara (2007.) upozoravaju na autonomiju sveučilišnih profesora te naglašavaju kako će odluka o njihovu zalaganju u zajednici i poticanju aktivnog građanstva studenata uglavnom ovisiti o njihovoj percepciji važnosti koju pridodaju ovoj djelatnosti. I niz drugih autora smatra kako nije realno vjerovati da će se sveučilišni nastavnici uključivati u takve aktivnosti i uopće promicati zalaganje u zajednici i aktivno građanstvo (Boyer, 1990., Braxton, Luckey i Helland, 2002., Lynton, 1995., O'Meara, 2002.). Sveučilišta se moraju, barem na institucionalnoj razini, baviti javnom i demokratskom svrhom obrazovanja, surađivati s dionicima u povezivanju vlastita rada s većim društvenim pitanjima i problemima, surađivati sa zajednicom i civilnim društvom, promicati javnu dimenziju svoga rada te stvarati znanja dostupna zajednicama (Wingspread Declaration, 1999.). Slijedom navedenog i Ledić (2007.) zaključuje kako bi akademska zajednica trebala aktivnije doprinositi unapređenju kvalitete života u zajednici te obrazovanju aktivnih i društveno odgovornih građana, i to sustavno kroz temeljne djelatnosti, a ne slučajno i ovisno o osobnom poimanju civilnosti i odgovornosti spram zajednice. Dakle, „...*sistemi i sistemske promjene, bolje ili lošije, nisu same po sebi presudne. Presudni su oni koji ih nose, nastavnici i studenti...*“ (Ivić, 2009.)

8. Projekcija razvoja civilne misije na sveučilištima u Hrvatskoj

UNESCO je 1998. godine donio *Deklaraciju o visokom obrazovanju za 21. stoljeće*. Danas postavljamo pitanje u kojoj su mjeri naša sveučilišta svjesna ciljeva ove Deklaracije? Pokušavaju li ih ispuniti? Ako je odgovor potvrđan, koji se mehanizmi u procesu njihova ostvarenja prepoznaju? Prema UNESCO-voj Deklaraciji, sveučilišta su obvezna odgovoriti na izazove ubrzanog društvenog razvoja. Tako shvaćeno društveno odgovorno sveučilište razvija društveno odgovorne i aktivne građane odgovarajućih znanja i vještina potrebnih kako bi bili sposobni donositi informirane i odgovorne odluke, zalagati se u zajednici i voditi produktivne živote, u privatnoj i poslovnoj domeni. Od sveučilišta se također očekuju i potencijalna rješenja za trenutačne društvene probleme, poput onih održivog razvoja, društvene nejednakosti te brojnih drugih koji oblikuju svijet u kojem danas živimo. UNESCO-va Deklaracija progovara iz diskursa društvene odgovornosti sveučilišta i svih njezinih predstavnika za društveni razvoj te od sveučilišta očekuje razvoj novih pogleda na trenutačne društvene potrebe i probleme. Očekuje se razvoj modela održivog društvenog razvoja koji podrazumijeva razvijanje znanja i vještina za život u društvu koje se mijenja, ali i razvijanje interesa i motivacije za zalaganje u zajednici i svakodnevno odgovorno ponašanje kako bi se postigle pozitivne promjene u društvu.

Godinu dana od donošenja UNESCO-ve Deklaracije, 1999. godine, započinje Bolonjski proces - glavni proces reforme sustava visokoga obrazovanja u Europi. Europska unija jedan je od nositelja i provoditelja mehanizama Bolonjskog procesa. Iako je sam proces iniciran suradnjom europskih sveučilišta, Europska komisija s vremenom je preuzela sve značajniju ulogu, da bi danas bila članom europske koordinacije Bolonjskog procesa. Nije tajna kako je Europskoj uniji važno podupirati i sustavno poticati provedbu (i obrazovnih) reformi usklađenih s Lisabonskom deklaracijom (2000.) prema kojoj se očekuje da već ove, 2010. godine, Europa bude najdinamičnije i najkonkurentnije gospodarstvo u svijetu, temeljeno na znanju, sposobno za samoodrživ razvoj, s povećanim brojem i kvalitetom radnih mjesta te jačom socijalnom kohezijom. Jednostavnije rečeno, cilj je u obrazovni proces uključiti što više ljudi te aktivirati i one teško zapošljive i nezaposlene skupine građana kako bi i oni radili i doprinosili gospodarskom razvoju. Koordinacija i harmonizacija sustava visokoga obrazovanja teži, između ostaloga, i međusobnom priznavanju kvalifikacija kako bi se građani Europske Unije mogli slobodno kretati i zapošljivati na otvorenom tržištu Europske Unije. Kako bi se ostvarili ambiciozni ciljevi postavljeni ovom strategijom, bilo je nužno osigurati koordiniranu prilagodbu obrazovnih sustava u europskim državama te se stoga razvijaju ekspertne analize, strateški dokumenti, programi, kvalifikacijski okviri, ključni ciljevi, očekivani mjerljivi ishodi, smjernice, kvantitativni i

kvalitativni indikatori, *benchmark* indikatori te financijski instrumenti, a sve radi (nužne) promjene paradigme obrazovanja, reforme kurikuluma, prilagođavanja tržištu rada i razvoja sposobnosti potrebnih za aktivno građanstvo.

Ulaskom u pregovore pristupanja Europskoj Uniji, Republika Hrvatska opredijelila se za postupno usklađivanje svoje politike u području obrazovanja, znanosti i istraživanja sa svim zajedničkim europskim načelima, strateškim dokumentima, standardima i alatima. To se, prije svega, odnosi na prihvaćanje ciljeva definiranih Lisabonskom deklaracijom. Jednim se dijelom ta tendencija daje jasno prepoznati u ciljevima Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, prema kojima je Hrvatska do 2010. godine trebala postati najdinamičnija zemlja u regiji koja predvodi količinom stvorenog i akumuliranog znanja. Ovaj cilj svakako stvara potrebu redefiniranja cjelokupnog odgojno-obrazovnog sustava i osuvremenjivanja sustava visokog obrazovanja. Moglo bi se reći kako se ovaj zahtjev potvrđuje i ključnim dokumentima koje Vlada Republike Hrvatske izrađuje, a to su *Strateški okvir za razvoj 2006.-2013.* te *Plan razvoja sustava odgoja i obrazovanja 2005.-2010.* Međutim, pitanje smjera osuvremenjivanja sustava od posebnog je značaja. Oslanjaju li se naša sveučilišta na načela UNESCO-ve ili Lisabonske deklaracije, budući da je očigledno da te dvije deklaracije ne dijele zajedničku viziju razvoja i nemaju jednaka očekivanja od suvremenog sveučilišta?

Strateški okvir za razvoj 2006.-2013. i *Plan razvoja sustava odgoja i obrazovanja 2005.-2010.* jasno se (i očekivano) opredjeljuju za Lisabonsku deklaraciju. U spomenutim je dokumentima i navedeno da se njihov razvoj oslanjao upravo na načela i ciljeve Lisabonske deklaracije koji potiču osuvremenjivanje obrazovnih sustava kako bi Europska Unija postala najkonkurentnije, najdinamičnije i na znanju utemeljeno gospodarstvo. Oslanjajući se tako na istaknuta načela i ciljeve, čini se kako naša sveučilišta, suprotno načelima UNESCO-ve vizije razvoja suvremenog sveučilišta (koja se, slučajno ili ne, ne spominje ni u jednom analiziranom dokumentu?!), podliježu gospodarskom instrumentalizmu.

Zbog ove se tendencije tijekom posljednjeg desetljeća javlja niz inicijativa, danas već široko rasprostranjenih na sveučilištima diljem svijeta, kojima se potiče propitivanje misije sveučilišta te iznose argumenti za redefiniranje uloge sveučilišta u procesima služenja nacionalnom, ali i globalnom gospodarstvu. Sve se veći broj kritičara visokog obrazovanja priklanja promicanju civilne misije sveučilišta koja podrazumijeva društvenu odgovornost sveučilišta spram zajednica i društva, i to na obrazovnim i znanstvenim razinama, a u kontekstu obrazovanja društveno odgovornih i aktivnih građana te razvoja istraživanja temeljenih na trenutačnim potrebama i problemima. Radi poticanja sustavne integracije civilne misije sveučilišta u njegove temeljne zadaće, na međunarodnoj

se sceni razvijaju strateški dokumenti, a na institucionalnoj se razini predlažu smjernice poticanja civilnog zalaganja članova akademske zajednice (osobito studenata) kroz inovativne modele visokoškolske nastave, poticanje suradničkih istraživanja u zajednici, razvoj niza aktivnosti djelovanja u zajednici te prijedloge vrednovanja civilnog zalaganja sveučilišnih nastavnika i studenata.

8.1. Civilna misija na sveučilištima u Hrvatskoj: mogući smjerovi razvoja

Prijedlozi razvojnih promjena koje bi sveučilišta trebala primijeniti kako bi koncept civilne misije sveučilišta promicala i integrirala u svoje temeljne akademske djelatnosti, otvaraju prostor za raspravu, daljnju operacionalizaciju koncepta, identifikaciju izazova te razvoj i implementaciju (potencijalnih) mehanizama koji bi poticali ove promjene.

Smjerovi razvoja civilne misije hrvatskih sveučilišta u ovom se istraživanju temelje na:

- analizi mogućnosti i izazova međunarodnih inicijativa koje potiču (jaču) integraciju civilne misije u temeljne akademske djelatnosti;
- prikazu i analizi strateških smjernica za redefiniranje i jaču integraciju civilne misije u temeljne akademske djelatnosti;
- analizi i interpretaciji nekoliko razina pravno-organizacijskih akata koji reguliraju visoko obrazovanje u Hrvatskoj i dodatno opisuju strateški smjer razvoja sveučilišta.

Radi utvrđivanja pravnih pretpostavki ostvarivanja civilne misije na hrvatskim sveučilištima, studij dokumentacije učinjen je isključivo na razini predstavljene dokumentacijske građe, s time da se pritom nije uzimala u obzir provedba akata, odnosno razotkrivanje stvarnog stanja u praksi na pojedinim sveučilištima, fakultetima i odjelima. Iako je procijenjeno kako je za ovu razinu analize istraživačkog problema, ovakav studij dokumentacije odgovarajući materijal za izradu projekcije, potrebno je upozoriti na projekcijska ograničenja. Ova se projekcija temelji isključivo na rezultatima analize literature i navedene dokumentacije. Da bi ona bila još cjelovitija, trebalo bi, u budućim istraživanjima, ispitati više dionika, a posebice stavove sveučilišnih nastavnika i studenata o civilnoj misiji sveučilišta.

S obzirom na to da spomenute deklaracije pred sveučilište stavljaju različite ciljeve i zadatke te očekuju različite izvedbene ishode, važno je utvrditi *očekivan i poželjan smjer razvoja civilne misije na sveučilištima u Hrvatskoj*. *Očekivan smjer razvoja* predstavlja projekciju razvoja civilne misije sveučilišta u idućih nekoliko

godina temeljenu na predstavljenim nalazima istraživanja i bez intervencija. Intervencije se u ovom kontekstu odnose na niz mehanizama kojima bi se mogla poticati promocija i (jača) integracija načela civilne misije sveučilišta u temeljne akademske djelatnosti. Radi se o intervencijama koje zahtijevaju dodatne napore na svim razinama, a prvenstveno preuzimanje odgovornosti sveučilišta i sveučilišnih nastavnika za institucionalizaciju i internalizaciju načela civilne misije sveučilišta.

Ovako postavljena projekcija odgovara na pitanje: *Koje su mogućnosti promicanja i razvoja civilne misije sveučilišta bez intervencija?* Ovaj smjer razvoja misije sveučilišta naslanja se na načela Lisabonske deklaracije. S obzirom na to da se ovim radom nastoji, između ostaloga, opravdati i argumentirati potreba promicanja i (jače) integracije civilne misije na hrvatskim sveučilištima, u okviru projekcije razvija se i drugi, *poželjan smjer razvoja civilne misije*. Ova se projekcija također temelji na predstavljenim istraživačkim nalazima, ali njezinu srž čine razvojne preporuke koje proizlaze iz analize međunarodnih inicijativa te strateških smjernica razvoja i jače integracije civilne misije sveučilišta u temeljne akademske djelatnosti. Ovako postavljena projekcija ovaj put odgovara na pitanje: *Koje su mogućnosti promicanja i razvoja civilne misije sveučilišta uz preporučene intervencije?* Kroz ovaj se vid projekcije smjer razvoja misije sveučilišta snažno veže uz društveni diskurs i načela UNESCO-ve deklaracije te očekivanja koja ona postavlja pred suvremena sveučilišta.

Kako bi projekcija bila usklađena s utvrđenim međunarodnim smjernicama poticanja (jače) integracije civilne misije sveučilišta, razvija se kroz rakurs (I) javne obrazovne politike, (II) institucionalne razine i (III) (izvannastavne) aktivnosti studenata⁶³. Institucionalna razina (koja se odnosi na temeljne aktivnosti - nastavu, istraživanje i djelovanje u zajednici) uglavnom će biti u skladu s kriterijima koje navodi Ostrander (2004.). Naime, prema modelu koji ona razvija, u konstelaciji odnosa sveučilišta i zajednice, civilna misija sveučilišta promatra se kroz (I) *poučavanje i učenje studenata*, (II) *transformaciju kurikuluma*, (III) *istraživačke prioritete koji se definiraju u suradnji sa zajednicom i počivaju na aktualnim društvenim problemima* i (IV) *produkciju novoga znanja*.

⁶³ Argument za uvođenje segmenta studentskih aktivnosti u kontekstu razvoja civilne misije sveučilišta leži, jednim dijelom, u rezultatima pilot istraživanja (prema kojima su studenti pokazali nezadovoljstvo svojim predstavničkim tijelom i ponudili niz konstruktivnih prijedloga za unapređenje svoje upravljačke pozicije).

8.1.1. Očekivani smjer razvoja civilne misije sveučilišta u Hrvatskoj

Kontekst u kojem danas djeluju hrvatska sveučilišta i inicijative koje se poduzimaju kako bi se ispunili uvjeti na koje se Hrvatska pregovorima o pristupanju Europskoj Uniji obvezala, upućuju na to kako se u idućem razdoblju mogu očekivati ključne političke odluke koje će se odnositi na procese integracije sveučilišta, diferencijaciju visokoobrazovnih institucija, razvoj sustava doktorskih studija te, paralelno, jačanje istraživačkih profila sveučilišta. Slijedi i izrada hrvatskog nacionalnog kvalifikacijskog okvira, daljnja reforma svih obrazovnih programa kako bi se definirali ishodi učenja i sukladno istima (re)strukturirali novi programi. Očekuje se i cijeli jedan segment promjena u procesu restrukturiranja financijskih instrumenata, s obzirom na to da bi Republika Hrvatska, sukladno pregovorima, trebala izraditi akcijski plan kojim će se povećati financijska izdvajanja za znanost, ali i utjecati na povećanje uključenosti poslovnog sektora u financiranje istraživanja. Ključan će utjecaj svakako imati samo priključivanje Hrvatske Europskoj Uniji, nakon čega se očekuje povećanje mobilnosti hrvatskih sveučilišnih nastavnika i studenata, ali i (veći) dolazak europskih studenata na naša sveučilišta.

Zabrinjava činjenica kako, u situaciji snažnih promjena koje su već zahvatile naša sveučilišta, a osobito onih koje tek dolaze, sveučilišta u Hrvatskoj nemaju razvijene integralne strateške smjernice vlastitoga razvoja (izuzev Sveučilišta u Rijeci i Sveučilišta u Zadru) ni jasno određene misije djelovanja. Naime, pristupi koja (suvremena) sveučilišta odabiru, u smislu definiranja svoje uloge i očekivanja spram zajednice i društva u kojem (i za koje) djeluju, uglavnom su usko povezani s misijama i strateškim odrednicama. Zbog njihove nedovoljne artikulacije, na našim je sveučilištima teško, u načelu, prejudicirati bilo kakvu viziju razvoja i očekivane promjene.

Iako analiza *Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju* jasno pokazuje kako se od akademske zajednice očekuje promicanje društvene odgovornosti, i to prvenstveno među populacijom studenata, studij dokumentacije upućuje na diskontinuitet ovih koncepata i ciljeva proklamiranih zakonom. Analiza dokumentacije upućuje na nedostatak autentičnog pristupa pri definiranju misije sveučilišta i fakulteta pa se sveučilišta i fakulteti u Hrvatskoj, unatoč svojoj orijentaciji, odnosno specifičnostima znanstvenih područja, institucije i struke, međusobno ne razlikuju prema svojoj misiji. Analiza dalje upućuje i na slabo poznavanje koncepta civilne misije sveučilišta te nizak stupanj prisutnosti njezinih indikatora u dokumentima koji reguliraju i dodatno opisuju visoko obrazovanje. Analiza statuta sveučilišta i pripadajućih im sastavnica, upućuje na izostanak

dimenzije civilne misije sveučilišta na najvišoj razini, a dokumenti koji reguliraju djelovanje visokoškolskih ustanova, nemaju razvijene odredbe odgovornosti sveučilišta spram zajednice.

Ukoliko odgovorni dionici (na svim razinama službene i osobne odgovornosti!) ozbiljno ne počnu promišljati o (re)definiranju misije hrvatskih sveučilišta, promociji koncepta civilne misije te, u konačnici, i operacionalizaciji zakonskih odredbi (koje jasno pozivaju na društvenu odgovornost sveučilišta!), utoliko bi koncept civilne misije i društvene odgovornosti sveučilišta te snažna prisutnost sveučilišta u pružanju potencijalnih rješenja za društvene potrebe i probleme zajednice (i društva uopće) mogli ostati nerealizirani. U idućem se razdoblju ne očekuje poticanje promjena i inovacija u segmentu akademskih djelatnosti, odgovornosti sveučilišnih nastavnika i vrednovanja njihovih djelatnosti, a proklamirana istraživačka orijentacija hrvatskih sveučilišta i dalje će se vezivati uz gospodarski rast i razvoj te primarno zadovoljavanje potreba tržišta rada, nastavljajući tako s opasnom tendencijom poimanja znanja kao robe. U takvom okruženju nije realno očekivati ikakve promjene u procesima redefiniranja klasičnih obrazaca visokoškolske nastave, istraživanja i vrednovanja u smjeru poticanja civilnog zalaganja, obrazovanja za aktivno građanstvo te razvijanja niza aktivnosti temeljenih na potrebama zajednice. Uzevši u obzir studij dokumentacije, osobito razvojnih strategija sveučilišta, može se konstatirati kako inicijative kojima se civilna misija sveučilišta promiče, nisu dio strateških smjernica razvoja te kako nećemo imati priliku svjedočiti obratu u procesima nastave i istraživanja.

Vodeći se nalazima koji upućuju na alarmantno zanemarivanje koncepta civilne misije sveučilišta na svim razinama, a imajući na umu otvorena i jasna (politička) opredjeljenja *Strateškog okvira za razvoj 2006.-2013.* i *Plana razvoja sustava odgoja i obrazovanja 2005.-2010.* spram Lisabonske deklaracije, visoko obrazovanje u Hrvatskoj na putu je da, gotovo isključivo, postane instrument političkih lisabonskih načela i ciljeva.

8.1.2. Poželjan smjer razvoja civilne misije sveučilišta u Hrvatskoj

Analiza dokumentacije pokazuje kako je UNESCO-ova deklaracija prošla razmjerno nezapaženo u političkim krugovima i akademskoj zajednici te otvorenim ostaje pitanje razloga takve orijentacije i neopravdanog zanemarivanja jedne od najvažnijih svjetskih inicijativa isticanja načela društvene odgovornosti visokoga obrazovanja. Načela UNESCO-ove deklaracije nisu pronađena u zakonskoj regulativi naših sveučilišta, analiziranim statutima sveučilišta i njihovih sastavnica, razvojnim strategijama sveučilišta kao ni u strateškim dokumentima Vlade Republike Hrvatske. Tek je pokoje načelo pronađeno u strategiji Sveučilišta

u Rijeci. Opravdano je stoga i postaviti pitanje čemu insistirati na integraciji načela deklaracije koja ni na jednoj razini dosad (a prošlo je dvanaest godina od njezina donošenja!) nije prepoznata kao vrijednost kojoj se naša sveučilišta trebaju priklanjati? Odgovor bi mogao biti - stoga što se radi o deklaraciji koja nema političkih motiva te što se takvoj politici zanemarivanja treba protiviti. UNESCO-va Deklaracija utemeljena je na diskursu društvene odgovornosti svih članova sveučilišne zajednice za društveni razvoj pa se od sveučilišta i očekuje razvoj novih pogleda na trenutačne društvene potrebe i probleme. Zanemarivanjem ove uloge, osim što potvrđuju sklonost (ekskluzivnom) doprinosu gospodarskom rastu i razvoju, sveučilišta bi mogla postati društveno irelevantna. Kako bi se upravljačke strukture (dodatno) osvijestilo o važnosti integracije koncepta civilne misije i civilnog zalaganja, taj isti koncept potrebno je sustavno promicati, a posebice stoga što čak pet hrvatskih sveučilišta nema razvijene strateške smjernice svojega djelovanja. Osobito je važno stoga u idućem razdoblju upozoriti upravljačke strukture, ali i sve predstavnike akademske zajednice, na *važnost institucionalizacije* ovog aspekta misije sveučilišta i svega što taj proces podrazumijeva. Potrebno je skrenuti pažnju na to kako bi *integracija* pojedinih komponenti civilne misije sveučilišta trebala biti ugrađena u *strateške smjernice*. Pritom valja voditi računa i o tome da se svaki segment postupno razvija, da se u određenim intervalima aktivnosti i zadaci ciljano usmjeravaju kako bi se sveučilište moglo prilagoditi promjenjivom kontekstu, unutarnjim i vanjskim potrebama te potom promišljeno odabrati one strateške smjernice i korake koji će u određenom trenutku izazvati najmanje problema. Važno je naglasiti da bi se strateškim smjernicama *civilna misija i civilno zalaganje trebali jednako promicati u različitim znanstvenim područjima*. Kako se ne radi o posebnom konceptu misije koja bi svojim korijenima isključivo bila vezana uz društvene i humanističke discipline, važno je upozoriti na *važnost integracije* upravo na *sveučilišnoj razini*. Osim što bi poslala jasnu poruku predstavnicima akademske zajednice, sveučilišta bi na ovaj način definirala i pristup zajednici kojim bi jasno priopćili o svojoj ulozi u njezinu razvoju.

Procesima integracije načela civilne misije sveučilišta i promicanju civilnog zalaganja potrebno je pristupiti i putem *redefiniranja temeljnih akademskih djelatnosti* pri čemu se najviše intervencija predlaže upravo u polju visokoškolske nastave i istraživanja. Jedan od prijedloga odnosi se na zamjenu paradigme obveznih studijskih kolegija *paradigmom učenja okrenutom ka studentu* kojoj bi osnovna svrha bila kod studenata poticati znatiželju, istraživanje, analiziranje i kritičko promišljanje, osviještenost o trenutačnim potrebama i problemima društva te odgovornost za sebe za druge i za zajednicu. Nešto manje radikalnan (i u našem kontekstu prihvatljiviji model intervencije) mogao bi biti pristup *redefiniranja i osmišljavanja novih izbornih kolegija i/ili završnih studentskih radova* koji bi uključivali model učenja zalaganjem u zajednici, a na način da

on bude jasno povezan sa sadržajem kolegija i uopće znanstvenim interesima sveučilišnog nastavnika. Namjera je, naime, transformirati nastavne programe tako da oni, *u suradnji s organizacijama i ustanovama u zajednici*, njeguju povezanost ishoda učenja kolegija i samih aktivnosti u zajednici. *Poučavanje i učenje studenata* potrebno je *prilagoditi potrebama društva* te staviti naglasak na *obrazovanje društveno odgovornih i aktivnih građana*. Pritom ishode učenja nije dovoljno usmjeriti prema proklamiranim ciljevima nastave, već *unijeti temeljite promjene u modele poučavanja* i osmisliti nastavni proces tako da potiče učenje studenata o aspektima civilne misije. Studij dokumentacije na svim razinama jasno upućuje na izostanak integracije aspekata civilne misije sveučilišta u nastavi zbog čega se teško nazire prostor za realizaciju ovakvih inicijativa bez ozbiljnih intervencija. Valja biti svjestan kako se promjene ovoga tipa ne bi trebale unositi nezavisno na svakoj razini te bi važnu ulogu u tom procesu trebale preuzeti *mreže stručnih suradnika* (kako na sveučilištu, tako i u samoj zajednici). U iščekivanju ovakvih promjena svakako bi važno bilo *osigurati niz obrazovnih prilika za stručno usavršavanje sveučilišnih nastavnika* radi kvalitetnije implementacije modela sveučilišne nastave koji potiče učenje zalaganjem u zajednici.

Čini se kako istraživačke orijentacije u strategijama hrvatskih sveučilišta daju jasan smjer razvoja, osobito kroz mjerila izvrsnosti, pa je teško očekivati promjene u redefiniranju pokazatelja uspješnosti njihove provedbe. Radi ostvarivanja načela civilne misije sveučilišta u domeni istraživačkih djelatnosti, očekuje se da *sveučilišta definiraju istraživačke prioritete u suradnji sa zajednicom te razvijaju projekte koji će odgovarati na prepoznate potrebe i probleme*. Pritom se poseban naglasak stavlja na evaluacije ovakvih programa i propitivanje njihovog stvarnog utjecaja, ali i na sama evaluacijska istraživanja te radove koji proizlaze iz takvih istraživanja. Imajući u vidu da znanstvena izvrsnost, koja se vrednuje na našim sveučilištima, ne prepoznaje (barem ne zasad) mogućnosti postizanja izvrsnosti u ovom segmentu, očigledan je (nepovoljan) status evaluacijskih istraživanja. Studij dokumentacije, slično kao i kod nastave, upućuje na osobito nizak stupanj integracije aspekata civilne misije sveučilišta u istraživačku djelatnost te se ne vidi mogućnost promicanja ovakvih inicijativa bez složenijih intervencija.

Na putu promicanja modela nastave i istraživanja koji potiču učenje zalaganjem u zajednici, *važnu ulogu* bi svakako mogle, a i trebale odigrati odigrati *organizacije civilnog društva* (posebno one koje djeluju u akademskim krugovima i područjima zalaganja za doprinos razvoju visokoga školstva), i to osobito kod promicanja samog civilnog zalaganja u zajednici, društvene odgovornosti sveučilištaraca te, u konačnici, promišljanja odgovarajućih edukacijskih modela za (stručno) usavršavanje sveučilišnih nastavnika. Pritom treba uzeti u obzir već bogatu

literaturu i brojna (međunarodna komparativna) istraživanja koja upućuju na prednosti ovih modela nastave i istraživanja (i uključivanja studenata u njih), ali i na izazove koje treba, s posebnom pažnjom, analizirati u nacionalnom kontekstu. Ovakve će aktivnosti (u slučaju da se teži integraciji, normalizaciji, institucionalizaciji i održivosti civilnog zalaganja sveučilišta) biti potrebno graditi uz *snažnu institucionalnu podršku* i na *stabilnoj infrastrukturnoj podlozi*. Radi se, naime, o vrlo složenim modelima koji, i kroz nastavu i kroz istraživanje, zahtijevaju dodatne angažmane sveučilišnih nastavnika koji nadilaze njihove specifične (istraživačke) interese i ekspertizu. Kako bi se njihov entuzijizam za ovakav način rada ne samo poticao nego i zadržao, važno im je osigurati logističku podršku te mogućnosti za dodatno obrazovanje. Takvu podršku na međunarodnim sveučilištima uglavnom pružaju posebni sveučilišni uredi i/ili sveučilišni centri posvećeni analizama potreba zajednice te razvoju suradničkih odnosa i strateških partnerstva sveučilišta (sveučilišnih nastavnika) sa zainteresiranim organizacijama i ustanovama u zajednici. Ukoliko se ovakvi modeli žele promicati i na našim sveučilištima, utoliko bi trebalo, paralelno sa samim inicijativama promicanja, poraditi i na osiguranju ovakve stručne institucionalne podrške. U protivnom je mala vjerojatnost da će se sveučilišni nastavnici dodatno angažirati u svim fazama potrebnim za razvoj i provedbu modela nastave i istraživanja koji potiču učenje zalaganjem u zajednici.

Ono što bi svakako moglo utjecati na (djelomični) obrat situacije i snažnije potaknuti sveučilišne nastavnike na civilno zalaganje i redefiniranje svojih djelatnosti, su *promjene u sustavu vrednovanja rada sveučilišnih nastavnika* koje bi, u tom slučaju, civilno zalaganje nastavnika trebale prepoznati i ozbiljno valorizirati. Međunarodna iskustva upućuju na niz inicijativa koje su tijekom posljednjih desetljeća imale fokus upravo na ovom segmentu, ali i na mnoštvu izazova i poteškoća u promjeni usustavljenih mehanizama vrednovanja, uglavnom, istraživačke izvrsnosti, a koje bi svakako trebalo uzeti u obzir prilikom promišljanja ovakvih intervencija. Jedna od prvih intervencija u našem kontekstu, koja bi sustav vrednovanja neosporivo obogatila, svakako bi moglo biti *javno priznavanje/nagrađivanje* sveučilišnih nastavnika koji su svojim radom značajno doprinijeli suradnji sa zajednicom te promicanju društvene odgovornosti i obrazovanja za aktivno građanstvo. Ovakav način rada i dodatni angažman sveučilišnih nastavnika važno je vrednovati s obzirom na to da razvijanje i provedba nastavnih i istraživačkih aktivnosti koje odgovaraju višestrukim potrebama zajednice i potiču civilno zalaganje studenata, zahtijevaju ne samo predanost sveučilišnog nastavnika nego i specifična znanja i vještine. Osim niza organizacijskih i projektnih znanja i vještina, od ovakvog se načina rada također zahtijeva zadovoljavanje akademskih ciljeva (specifične discipline te kriterija izvrsnosti sveučilišta na svim poljima) i ciljeva zajednice te se promiče interdisciplinarnost u radu. Složenost ovako shvaćene uloge sveučilišnog

nastavnika i djelovanje u skladu s opisanim načelima, trebalo bi biti i odgovarajuće vrednovano. *Uvjeti napredovanja sveučilišnih nastavnika* trebali bi biti još jedan od mehanizama koji bi se poticale ovakve promjene.

Intervencije je potrebno razviti i za poticanje civilnog zalaganja studenata i njihovog angažmana u zajednici. U tom je kontekstu važno promišljati o mehanizmima podrške studentima koji bi, prije svega, osigurali *organizaciju stručnih edukacija* zainteresiranima za planiranje i razvoj projekata u zajednici. Poticanju učestalijeg angažmana studenata u zajednici (u izvannastavnim aktivnostima) valjalo bi pristupiti jednako ozbiljno te bi trebalo planirati faze intervencije. *Osiguranjem stručne podrške* (u vidu studentskog koordinatora, supervizora, uspostavljenog sveučilišnog ureda ili centra) studente bi trebalo poticati na angažmane u zajednici, voditi procese njihove edukacije i uvoditi ih u sustave analize potreba i problema zajednice te u razvoj projektnih ideja, planiranje provedbe projekata u zajednici, prezentacije potencijalnih rješenja i, u konačnici, provedbu istih te ih savjetovati i podupirati u radu. Ideja je ovakve inicijative *aktivnosti zalaganja u zajednici učiniti sastavnim dijelom svakodnevnog studentskog intelektualnog života* te im skrenuti pažnju na važnost znanja kao javnog dobra, na važnost njihove društvene odgovornosti i aktivnog sudjelovanja te im pružiti podršku u razvoju.

9. Zaključna razmatranja: mogu li hrvatska sveučilišta doprinijeti obrazovanju društveno odgovornih i aktivnih građana?

Razvoj snažnih i dugoročnih partnerskih odnosa sveučilišta i zajednice, važan je aspekt razvoja civilne misije sveučilišta. Ključan je faktor u tim partnerskim odnosima spremnost sveučilišta i njegova mogućnost da svoju moć, donošenje odluka te ljudska i materijalna sredstva dijeli s lokalnom zajednicom te da to aktivno i sustavno dokazuje visokom razinom organiziranih zajedničkih inicijativa. Ovako razvijeni partnerski odnosi zahtijevaju doista visoku spremnost sveučilišta s obzirom na to da struktura takvih odnosa zahtjeva ulaganja ne samo materijalne prirode nego i investicije u razvoj ljudskih potencijala koji bi vodili ovakve projekte. Međunarodna nam iskustva govore da takvi projekti obično postanu višegodišnji programi oko kojih se potom razvija niz nastavnih i istraživačkih aktivnosti u kojima zajedno sudjeluju članovi sveučilišne zajednice i predstavnici zajednice.

Sveučilište bi bilo sposobno ispuniti načela i očekivanja društva tek onda kada bi bilo dovoljno fleksibilno i sposobno uspostaviti suradničke odnose sa zajednicom (posebice civilnim društvom), prihvatiti i u nastavu ugraditi najnovije spoznaje o rezultatima koji se postižu učenjem zalaganjem u zajednici, razviti (nove) modele visokoškolske nastave, izbornih kolegija i istraživačkih projekata temeljenih na potrebama zajednice te razvijati istraživačke potencijale studenata kako bi se aktivno uključivali u projekte manjeg opsega razvijene u suradnji s predstavnicima (lokalne) zajednice. Tek bi takvo sveučilište moglo pridonijeti društvenoj odgovornosti, prije svega svih svojih članova, poboljšati suradnju sa zajednicom, razvijati mlade ljude u društveno odgovorne i aktivne građane te na taj način lokalnoj zajednici, i društvu u širem smislu, osigurati, vrhunski obrazovane stručnjake, ali i društveno odgovorne pojedince. U kontekstu europskih integracijskih procesa i pridruživanja Hrvatske Europskoj Uniji, tako promatrana uloga sveučilišta postaje još važnija, o čemu kod nas (još uvijek) nema ozbiljnih akademskih rasprava.

Sukladno rezultatima istraživanja, možemo zaključiti da se na našim sveučilištima, nažalost, ne naziru smjerovi razvoja prihvaćanja predstavljenih strateških smjernica sveučilišta koje teže jačoj integraciji civilne misije sveučilišta u temeljne akademske djelatnosti, a trend komercijalizacije koji se primjećuje, može samo još doprinijeti gušenju civilnih inicijativa. Visoko obrazovanje svojim rasprostranjivanjem postaje važna javna politika budući da dotiče živote sve većeg broja građana. U vrijeme kada recentna istraživanja otkrivaju kako civilno društvo u Hrvatskoj pati od slabog zalaganja građana za probleme u društvu, odnosno probleme zajednica u kojima žive; da se građani ne osjećaju pozvanima i

odgovornima za rješavanje problema s kojima se suočavaju, da su nezainteresirani za ono što se u društvu događa (Bežovan, Zrinščak i Vugec, 2001.), da značajno opada interes mladih za sudjelovanje u aktivnostima zajednice te da ne postoji povjerenje između mladih ljudi i društvenih i političkih institucija (Ilišin i Radin, 2002.), navedeni istraživački nalazi postaju osobito značajni s obzirom na to da postaje razvidno kako sveučilišta u Hrvatskoj neće biti u stanju odigrati važniju ulogu u procesu promjene trenutačnog stanja uloge i misije sveučilišta u društvu te procesu obrazovanja društveno odgovornih i aktivnih građana. Ovo je značajan problem koji je u hrvatskom znanstvenom diskursu neopravdano zanemaren, a kojem bi se trebalo posvetiti više pažnje (kao i poticanju daljnjih istraživanja) s obzirom na to da društvo koje razvijamo zahtijeva društveno odgovorne i aktivne građane posvećene unapređenju kvalitete života u svojim (lokalnim) zajednicama i društvu.

Hrvatska se sveučilišta nalaze pred novim izazovima i promjenama. Kao svako suvremeno sveučilište, i ona se trebaju razvijati na temeljima izvrsnosti u svim akademskim djelatnostima - u znanstvenom radu i obrazovanju mladih znanstvenika, sveučilišnoj nastavi i obrazovanju studenata, ali i izvrsnosti u djelovanju za zajednicu te obrazovanju društveno odgovornih i aktivnih građana koji će tako osigurati pozitivan doprinos razvoju svoje lokalne zajednice te društva uopće. Na tom bi putu cjelokupni sustav akademskih djelatnosti (nastave, istraživanja i djelovanja u zajednici) trebalo postaviti tako da se studentima pruži vrhunsko obrazovanje i omogući zalaganje u zajednici kako bi ih se osposobilo za kritičko propitivanje, analiziranje i rješavanje problema da bi sutra bili sposobni preuzeti odgovornost za vlastitu budućnost i budućnost društva. Naime, sveučilište bi trebalo proizvoditi novu vrstu učenosti koja propituje dominantnu kulturu i postojeći društveni poredak te ga mijenja znanjem koje je primjenjivo kako u gospodarstvu, tako i u pitanjima društvene pravde (Ostander, 2004.).

Ovim smo istraživanjem, svjesne dakako njegovih ograničenja, pokušale osvjetliti moguće izvore, učinke i mehanizme poticanja integracije civilne misije u temeljne akademske djelatnosti, na što bi u sličnim budućim istraživanjima trebalo staviti veći naglasak. Dubinsko istraživanje civilne misije sveučilišta izvrsna je prilika za suradnju društvenih znanstvenika različitih disciplina poput sociologa, pedagoga, politologa, antropologa i ekonomista, čiji su metodološki pristupi na tom zadatku komplementarni. Na temelju istraživačke prakse širom svijeta, zaključujemo da bi kontekstualizacija i analiza specifičnih obilježja civilne misije i civilnog zalaganja sveučilišta te njihove usmjerenosti na potrebe lokalne zajednice i društva uopće, u Hrvatskoj bila uvelike korisna.

Autorice polaze od toga da je civilna misija nužna i poželjna te istražuju kako se ona može efikasno ugraditi u djelovanje sveučilišta. Na taj način je u knjizi od prvih stranica zamjetna ne samo stručna i znanstvena zainteresiranost, već i zagovaračka strast koja pokazuje da tema nije slučajno izabrana te da i sama knjiga predstavlja jedan oblik zalaganja za promjene u sveučilišnoj zajednici, ali i u zajednici koja komunicira sa sveučilištem. Najveća vrijednost ove knjige je u otvaranju slabo zastupljenog pitanja obrazovnih ciljeva koji prelaze okvire zapošljivosti i tiču se građanskih kompetencija te zalaganja u zajednici. Otvorena su i pitanja institucionalnih promjena u visokoškolskom obrazovanju, konvergencije obrazovnih politika, europeizacije hrvatskog obrazovanja, odgovornosti sveučilišnih nastavnika. Zbog svih ovih razloga ova je knjiga rijedak doprinos izučavanju hrvatske obrazovne politike i promjena u visokoškolskom obrazovanju.

dr. sc. Tihomir Žiljak

Civilnija sveučilišta mogla bi doprinijeti obnovi i izgradnji povjerenja, množenju socijalnog kapitala i jačanju socijalne kohezije. Zbog toga bi bilo zanimljivo u budućim istraživanjima očitovati se o novim generacijama na sveučilištima, koja su bolje integrirana u svjetsku akademsku zajednicu pa odgovoriti na pitanje hoće li oni biti pronositeljima ideje civilnog sveučilišta? Objavljivanje ovog teksta potaknuti će rasprave na hrvatskim sveučilištima i njihovim sastavnicama.

prof. dr. sc. Gojko Bežovan

80,00 kn

ISBN 978-953-6104-74-1

